

Леонід КНОРОЗОК

Зібрання творів

Том III

Поезія та проза

Ніжин 2023

УДК 82(477)-1
ББК 84(4Укр)-5
К 53

Кнорозок Л. М. Зібрання творів: Том III.

К 53 Іронічна поезія і проза / Л. М. Кнорозок. – Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2023. – 76 с.
ISBN 978-617-527-286-2 (т.ІІІ)

Не можеш писати – не пиши, можеш не писати – не пиши, не можеш не писати – все одно не пиши! Воно-то так, але пишу, бо страшно.

Страшно, коли:

Ракети типу «Життя–смерть»

вбивають Бога...

Ось такі та інші, не настільки пекельні й анафемні думки, можна знайти у цій книзі.

ISBN 978-617-527-286-2 (т.ІІІ)

УДК 82(477)-1

© НДУ ім. М. Гоголя, 2023

© Кнорозок Л. М., 2023

АВТОРСЬКИЙ ЦЕДУЛ

Людське життя – цитата у контексті вічності. Вирвана із загального, вона не має сенсу. Втиснути в контекст крижаної Вічності свої дарування ще за власного життя на цьому світі – приємно і корисно.

Плід, що згнив на дереві, – символ безглузлого життя. То я про творчість. Але читач знає: «настали погані часи – кожен хоче написати книжку». Це із шумерського клинопису – шість тисяч років тому! Таки-так, але я щиро сумую за своїми героями, мені надзвичайно цікаво, що вони ще вступнуть, щоб не сумувати, – бо розлад мрії з дійсністю призводять до зажури, темної, мов та ожина після згасання нічного багаття на березі «Черной Выпи» («Чорного Бугая», якщо укр.) з «Американської трагедії» Теодора Драйзера. Це озеро, в котре Клайд Грифітс, герой твору, досить успішно занурив свою наречену, точніше приречену, Роберту в холодну Вічність після борюкання у човнику. Та Роберта засмучувала героя твору, бо перешкоджала здійсненню його американської мрії – стати успішним, процитую себе: «...і так життя було яскравим, а тут іще твоя вагітність...». Однак – надалі про це ні слова! То розминка підковано-розкованої фантазії.

З роками ми із Еріхом Марією Ремарком зрозуміли: писали продовження одного й того ж роману. Нас редагує життя.

Події, описані мною, цілком реальні, розбіжність – чиста випадковість.

Крім того, автор відчуває певну тривогу, навіть докори сумління щодо переконань та вчинків своїх героїв.

«НАДІЯ Є!» ТА ІНШІ ГАРАЗДИ

* * *

– Так чи знайшли-таки життя на Марсі?

– Не знаю, та постійно роздирає
передчуття тривожнее мене:
життя зародиться розумне
вже зовсім скоро на Землі!

– А я казав і буду говорити:
найкращий спосіб знищити планету –
закинути туди людей!

Теревені на кухні Ілона Маска

Шипить в пробірці, визріває,
хтось пазли ДНК складає –
надіюсь, вірую вовіки:
життя зародиться розумне...

Неясно – поки прийде звідки,
на Землю хто його засуне??
Тут розуму ще й не світило –
абсурдний Хаос кривить рило...

- *В одну річку двічі не ступиш!*
 - *А в ковбаню?*
- Бесіди Коц-на-Бобера з Гераклітом

Сідав вже двічі в ту калюжу?
Тоді лягай, порадить мушу!
Лежав у цій калюжі двічі?
Тоді проблеми вже психічні!

Cui prodest? Cui bono?
На кой надо?

Луцій Анней Сенека
молодший, 4ст. до н. е.

У резонанс з ефіром світовим
Верховний Розум гаркне всім:
Природі соромно за людство,
за вдосконалене паскудство!!!

НЕ ВЖЕ – ЩЕ МИТЬ

Мить щемить

Про суть згадай – життя коротке.
Про це ж забудь. Бо не солодке
вино, як чашу з рук хапають
і землю щедро поливають...

Мить щемить-2

Про головне: життя коротке.
Воно, мов пісня – як недовга.
Вдалося спрагле і наркотне?
Добавки не проси у Бога!

...

Якщо лягла на щастя карта –
то, мо', ховатися й не варто?
Повторюю, для когось вкотре –
щемить – ще мить!.. Життя коротке.

ВЕРТЕП, БАРДАК – У ТАКТ!

Весь світ – вертеп.
Тут мудригани, юнки хтиві...
Пірнають в гущу юродиві –
як в інтернет!

Весь світ – бардак.
Всі терті пройди і драбуги,
хламидники – геть всі долугі!
Натурі в такт.

А вам не в дуж, чи вам слабо?

Вилискує на пиках радість
в обох – мов крем вершковий їли!
Везе ж так декому кохатись!
От як домовитись зуміли?

СКИБИ-ГЛИБИ ДЛЯ ТОСТЕРА

№1

Життя іде невинним рухом –
пора почухати за вухом;
всіх рідних-друзів похвалить;
налити чарку, повторить –
за дар від Бога: «Далі жить!»

№2

Сміливих бажань,
веселих сподівань
і таких переконань:
щоб завжди і без вагань –
Вам кохання і кохань!
А здоров'я – вщерть, за грань!

№3

Чарка не остання,
до дна – за кохання:
красиве сміливе грайливе,
натхненне пісенне шалене,
мінливе ревниве щемливе,
взаємне приємне таємне!!!

№4

Давай за те, що краще там,
де ми з тобою є сьогодні,
не завтра чи напередодні –
за щастя тут, і саме нам!

№5

Якщо є мир і вільна воля,
тоді нехай розгляне доля
до виконання три бажання:
здоров'я, грошей і кохання!
В останній пункт, для інтересу,
додати бонус – трохи сексу!

№6

Яким би вітром не несло,
куди б кривою не вело –
здоров'я вистачить до скону,
Впритул до крапки-забуття...
Піднімем чарку, краще повну,
щоб не прогавити з розгону
момент любові-співчуття –
так упіймаєм сенс життя!

№7

Мене вже доля не питає –
бере вже так, немолода,
вже зріла баба – точно знає,
куди приб'є мене вода.
Хильнем до дна за нашу долю,
Щоб не цуралась молодістю!

ЕГОМУДРИЗМИ

Знерестилася богема –
народилася поема.
Заправляє стильна муза...
Хто сказав – коза в рейтузах»???
Так, богемо, ось дві шпроти
і горілка. До роботи!!!

Хто співає любові трунок –
не знайде до скону рятунок!

У горобця і медузи,
певно, є побутові драми,
але точно відсутні музи –
бо не скиглять вони віршами!

І тому горобець цвірінчить
до медузи, яка мовчить.

– Вам чаю чи кофу?
– Одразу на софу!

ТАК МАЄ БУТИ!

Шукати справедливість – марудна справа, але...

...

Бог бачить, чорту вкаже!

Коли віддасть він Богу душу,
його нанюхають чорти
твердими мокрими носами –
обступлять, мов трухляву грушу,
а потім, Господи прости,
стріпне копитцями-ногами,
лизне драглистими вустами
і мовить старший: «*Нащо жив?*
Гнилыми справами-словами
від заздрості сичав і скнів!!!

А ну дивись мені у очі,
харчами не перебирай!»
Накаже, нечисть: «Ну ж бо, хлопче,
жери смолу, в кишені пхай!»

СИТІЙ КУМІ – ТАКЕ НА УМІ!

Сенс життя має присмак твого цілунку

...

Життя сповнене втрачених можливостей.

Ромен Гарі "Світло жінки"

- Ти знайдеш *сенс*, як тільки його створиш!
- Творити *секс*?
- Глуха! Та здорово, зріло мовиш!

З милим рай і в гаражі

Темна нічка,
з неба січка.
Наша ничка
невеличка.

Тепла пічка.
Гасне свічка...
І Марічка
мружить вічка –
дає личка,
потім плічка...

ДЕТЕКТИВ О.Х. ШИЗА

До останньої сторінки витримується інтрига: хто все-таки тут убивця?

Перша сторінка останнього розділу твору піднімає завісу: вбивця – песик, мальтезе Аннушка, це вона ненароком розлила олію, а зовсім не господарка готелю...

Наступна сторінка підводить до думки: вбивцею є сам слідчий – той, що блискуче веде справу.

Далі – підозра падає на видавця книги.

Наступна ідея: підступний вбивця – це автор книги.

На останній сторінці, нарешті відкривається моторошна таємниця: вбивця – сам читач!!!

А всі, хто поруч – маніяки. Вони ж і людожери. Та за сумісництвом – упирі й вурдалаки...

НОТАТКИ БЛОГЕРА-АКАУНІСТА

Мимо ристалищ і капищ
сунуть блондинок блоги –
стільки корисного бачиш,
та домінують ноги!

Є, що вищать та стогнуть,
є, що не дуже хочуть
втрапити в мою love story,
але одна – напрочуд:

тлінність буття зникає,
ціль впорядкує хаос!
Але хто мріє – знає:
ноги – аванс...
Каюсь!!!

Щастя – в тобі...

Григорій Сковорода

Шукай в мені.

© Айс-Старліна-Шавліна-Kissка, онлайн

©Шанс-Барвіна-Мальвіна-Лісска, офлайн

Що, неминуче як належне?
Дуже мило!
Сприймати треба, хоч важезне?
Друже, мало!

Радіти треба, не питати:
За що? Навіщо? Як втримати?
Сприймати з радістю щеняти
безглуздість світу і стрибати

у квітах-травах. Справи кепські –
недосконалість і невдячність
задавить, друже, щастя-радість,
якщо замислишся у гречці –
над прірвою у житті,
над сенсом у житті...

ЕЛЕГІЙНІ АДАЖІО РАДОСТИ

Вмирав від кохання – тоді,
і тільки тоді, як жив
своєю любов'ю. Радів
і тільки одного хотів –
з нею, без зайвих слів!

...

От щоб і ти так жив!!!

Серце в обценьках (locks mith version)

*Ой ти, дівчино, горда та пишна...,
Чом ти до мене звечора не вийшла?*

Народна пісня

*Ой ти, дівчино, з горіха зерня,
Чом твоє серденько – колюче терня?*

Кавер Івана Франка

Ой ти, дівчино, горда та пишна,
звабна всебічно... Як же так вийшло?

Зверху до низу – ніжна, ще й мила!
Чим же мене ти так прищемила?

З горіха зерня з днини до ночі,
наче з обценьок вискочить хоче –
то моє серце вбоге тріпоче.
Гордая пишність вельми лоскоче...

СЛІВЦЯТА НА ХОДУЛЯХ

Закони розвитку суспільства Коц-на-Б'обера

1. Переплавлення заздрості в ненависть.

Фактація: якби ненависть вдалося перетворити на електрику, її вистачило б на потреби всього людства. *Нікола Тесла;*

1. Розмивання межі безум-геній.

Фактація: нормальних немає, є малообстежені;

2. Розквіт фантастичних успіхів людства на шляху подолання перепон при вдосконаленні вишуканих знарядь вбивства самих себе.

Фактація: що вища спіраль розвитку, тим кривавіше скалить рило абсурд;

3. Пермаментна еволюція мудрості в бік поміркованого пофігізму.

Фактація: індивідуальна пофігізація – наріжна цеглина сенсу-щастя особини;

4. Гроші – п'ята стихія, здатна керувати вогнем, водою, небом і землею.

Фактація: більше грошей, більше життя.

5. Інтернет – могутній засіб перетворення людини в роботизовану мавпу з подальшим збиванням особин в отари.

Фактація: Гомо Еректус Інформатікус-Інтернетікус.

6. Глобалізація вселенської глупоти за двома напрямками:

– я розумний, тому знаю, що дурень;

– я дурень, отже впевнений, що розумний (*фактація*).

7. Життття пристосоване до пристосуванців.

Фактація: поглянь з холодною увагою навколо!

8. Глупота і здоров'я – запорука щастя.

Фактація: «Горе від розуму».

**УСМІХНЕНА ДЕПРЕСІЯ,
або
НОВІ ПРИГОДИ КОЦ-на-БЇБЕРА**

Розбишацька кіноповість

Дійові особи:

Олігохряки районного штабу, що приїхали на полювання:

1. Форсич – господар новопроданої вілли, банкрут, бізнесмен-мислитель:

*Цабе! Встромили палець в повну чарку? Тягніть!
Потужний слід лишився? Скнійте далі!..*

2. Довбич – бізнесмен і мисливець на підйомі, сповідує поміркований, але ущільнений індивідуалізм:

*Так порожньо... І ні душі назустріч!
Усі пішли. Хто їх послав?*

3. Хайпович – на всі руки дилетант:

Життя моє, чи ти бува не снішся!?

4. Коц-на-Бїбер – той, що завжди з нами, академік-пустопляс: *чим більше пізнаю людей, тим більше люблю природу без них!*

Другорядні, але колоритні персонажі:

1. Ганька Маніпулятор:

«Поглибимо знайомство.

Я буду-дуже слухняна, мов школярка...»;

2. Линок *POSTельний* – місцевий рибалка, сповідує Фройда:

*Я однолюб. Але недовго – моя любов не струмись диму,
а дуже мощна струменя!*

3. Кум Линка – мовчить, але все розуміє, не гірше від Сірка.

4. Ксантипа (Ксана) – дружина Линка:

Чоловік – це не інстинкт, а продукт мого виховання!

5. Іннаха (Інна) – допитлива сусідка Ксантипи, знає все, але тільки про інших:

Везе ж так декому кохатись!

От як домовитись зуміли??

6. Яхуся Воловицька – місцева езотеричка, за сумісництвом – омріяна жриця кохання Линка Постельного:

Любов буває вічна і єдина.

Стабільна, як ротація партнерів.

7. Майор Верещака – вітрогонний бригадир чотирьох поліцейських:

Та скільки там того життя – одна чи дві...

Ну, може, три любові!

8. Комерційний директор продюсерського центру, тяжіє до класики:

*Ось заковика – бути чи не бути?
Стерпіти штурхани і кпини часу,
чи, пофігізмом вжарити по трансу,
змиритися з абсурдом і заснути...*

9. Столичний гафер Сигізмунд:

*О мудрий спокій, ти могутня сила!
Полоще свіжий вітер скальп. То мій...*

Всім по 35-50 перехідних, дуже критичних років.

В епізодах:

1. Дві розкішні дами – в діалозі «Чий то мужчина жуткий?»;
2. Дві-три бальзаківки – допитливі жіночки, здатні перестрибнути тин для уточнення інформації про сусіда;
3. Поліцейська бригада – п'ять осіб, включаючи майора Верещаку;
4. Інок-приблуда;
5. Знімальна бригада і актори кліпу пісні «Самотня кізка»: співачка Ганна Гандзя, бас-гітарист, дикуни в танці, з бубнами, дольщик, водії, режисер Міняла-Райзахер тощо...

*Симптом тривожний – тупо, без надії,
над полум'ям чи струменем, без мрії,
замислитись: на нашій скотобазі
як вижити??? Прогнутися під пазли?
Чи рвати їх? Чи шулитись у пази???*

НАХИЛ І. ВЕГЕТАРІАНСТВО?

Аватарія 1.Фаза розлогого входження в шарварок

*Серпень. Україна. Село Воловиця. Хутір Ольгодорф, озера
басейну Десни. Місцина, що приваблює втікачів від ніжної цивілізації.*

Відкриття сезону полювання на качку.

*Виїзд товариства, що сповідує потребу: тиждень на роботі,
день на природі, два – одходняка. І знову «на круги своя».*

Чекали на Форсича. Але сильні представники активного соціального планктону часу не гаяли. Як нащадки справжніх козаків – без діла не сиділи. Біля автівок вже наповнювався пакет порожніх пляшок з-під горілки. Туди ж пресувались і бляшанки з-під консервів та інше підтвердження гарного апетиту на природі. Після себе прибиралось... Сонце на все це вже заплющувало очі, сідаючи за обрій. Розгублено стихало розмаїте пташине царство.

Форсич запізнювався. Планувались вхідчини до щойно придбаної ним дачі. Подія збігалася з відкриттям мисливського сезону. Відзначили, і вдосвіта – на качку! Show must go on! Про феномен і психологічні аспекти цієї мрії, себто качиноного полювання, читай п'єсу майже бурята Олександра Вампілова, яка так і називається «Качине полювання». Кому важко дається читання – дивись однойменний фільм.

Форсич був поза зоною. А в зоні його дачного маєтку, у задушливому затінку верб на березі сухого озерця, братва наливалась.

Домінуючий мисливець чесно́ї компанії – Довбич. Він уже визрів (та й добре!) для того, щоб розчохлитись. Йому вкрай не терпілося дістати новісінький карабін «Remington Arms Company», конкретно Remington 700 Police LTR калібр 223 Rem. Ствол – 51 см, з оптичним прицілом Gamo 3-9x40 EG із підсвічуванням прицільної сітки. Все це було придбано три дні тому за 2000 доларів з гаком і пристріляно буквально вчора. Йому так приспичило похвалитись і шмальнути, як пече першокурсниці вискочити з новеньких стрингів фірми La Vivas. Чи тангів Victoria's Secret – і неважливо, якого там калібру приціл чи мах ствола...

Довбич уже дістав зброю, поки що в чохлі NEGRINI 82x29.5x8.5см – вартістю за дві тисячі грн і ніжно пестив на своїх колінах свіженьку коханку-гвинтівку. Але товариство було ще не готове. Ба, більш того, Хайпович без особливої поваги мовив:

– Ну якого *херувіма* було так тратитись! – і, зглитнувши від задрощів, додав: – Ти на крякву чи на фермерського племінного бугая за викликом по сказу зібрався із міською гвинтівкою поліції США?

– Ми забуваємо про один нюанс стрільби! – підключився до розмови хтось із співпляшників. – Добре, якщо ти розірвеш в бризки і шмаття водяну курочку чи крякву на воді, і твоя бронебійна куля ввійде в м'який берег метрів на 42, і ніхто більше не постраждає! А якщо ти вдариш влет красеня селезня, який прийшов на світ, щоб радіти та розважити нас своїми барвами і легкою смертю? Твоя куля вирветься з тільця тендітного створіння, опише дугу, параболу чи еліпс, а може й гіперболу, як сказав би Хайпович, і, приземлюючись, вріжеться в фейс п'ятдесятирічної бабусі, що летіла назустріч персту долі на самокаті чи велосипеді зі швидкістю 33 км за год! А в тієї молодиці принаймні одне робоче око, інакше ж вона не змогла б так файно линути на пригоду, і відбудеться оте фатальне очне зіткнення! Надовго та молодиця запам'ятає такий трапунок! Все це пов'язано з солідними рахунками від окуліста, мікрохірурга!.. Чи з морочливим оформленням інвалідності, особливо з її щорічним підтвердженням, тієї інвалідності... А, можливо, і з глобальним рішенням усіх проблем

молодиці на самокаті зі скрученим карком об найближчу сосну чи молоденький дубок – тобто похованням. Це якщо пофартить, щоб одразу з копит... А головний біль молоденького слідчого – за що завалили бабцю? Звідки на хуторі професійний кілер? Кому вигідно??? Що за х..?

– Та тьху на вас! Для селезня у мене є дубельтівка, ТОЗ-12! Ще від татуся залишилась! А ця любця виключно для душі услади, спортивної стрільби по мішені! – Довбич ніжно чмокнув ців'я своєї, поки що зачохленої коханки.

– Взагалі, питання пальби в небо широко рекламується в кінофільмах, як у художніх, так і всіляких документальних чи науково-популярних, – докинув своє слово до розмови Хайпович, – і даремно. Це дуже небезпечно. Пригадую сюжет про дідуся з лицем кавказької національності, який на radoшах, що в нього народився довгоочікуваний внучок, випустив чергу з «калаша» в бетонну стелю... Від рикошету куль було поранено шість осіб... сьома дівчинка померла у кареті швидкої. Самого пришелепуватого аксакала контузило в пах... Вах-вах! – затанцював джигіт у захваті. Такі речі треба рекламувати – прихід на світ завжди прив'язаний до смерті! Але прикрість не повинна стати джерелом радості! Це я про поминальний обід...

– Це точно. Коли мене заарканили в снайпери, привчали лежати по дві доби в земельці по самі вуха, ніздрями роздуваючи сміття і чекати, вирячивши очі, «ворога» без памперсів – тоді ще не було такого чудо винаходу людства! – це Довбич поділився спогадами про строкову службу за часів СРСР, –інструктор навчав: якщо терорист засів за бетонним підвіконням, цілься над ним – кулі підуть рикошетом від стелі, від стіни за ворогом, від підлоги і рознесуть йому тім'ячко. Бо існує закон фізики: кут падіння дорівнює куту відбивання – той дідусь, вочевидь, добре знав фізичні основи життя і автоматично цілив над собою під кутом 45 градусів... От кулі і затанцювали від межі середовищ: бетон-повітря.

– Екран нав'язує такі оригінальні знахідки режисера, що вони можуть неочікувано стати причиною інвалідності чи навіть крапкою

життя, – це знов нагадав про свою ерудицію Довбич, – наприклад, коли б'ють пляшкою по кумполу, та так, щоб вдрузки: перегляньте епізоди з гестапівцем Холтоффом, якого вирубив наш улюблений Штирліц плящиною коньяку чи рому, – і нам його зовсім не жалько, хоч напій не з дешевих. Або кадри з «Невловимих месників», «Весілля в Малинівці» – там взагалі трощать сулії літрів на тричотири самограю – від нього не так серце болить, бо самогон значно дешевший... Але ж голівонька не чавунна, боляче! Подібних фільмів десятки можна пригадати! А коли проламують макітру рукояткою револьвера! Злегка, по-конячому... Ніби жартуючи... Навіть, якщо в субтитрах буде вказано, що пляшки і пістолети бутафорські, і відтворення удару в реальному житті недопустиме й може призвести до смерті, виховний ефект буде таким же, як від напису «Куріння вбиває»! Сила-силенна юних ідіотів наслідують персонажів кіно, бо вплив мистецтва зачаровує. Так загинув мій сусіда, дитячий лікар. Він повертався додому пізно ввечері, і його тюкнули пляшкою по голові. Ці ублюдки, вочевидь, гадали, що доктор Айболить почухає потилицю, підведеться і піде додому, до рідної дружини й діточок, кумедно похитуючись. Вдосвіта його знайшли вже холодним. «Череп проламаний склотарою, кишені вивернуті», – це із протоколу. На режисерів чи сценаристів за рекламу таких смішних трюків з биттям по голівці можна подавати позов до суду. Якщо вам ще до снаги безглузді потуги... Краще ковтнемо віскаря, – підвів ризику Довбич і щедро намастив прозорий шмат хамону чорною ікоркою, – і додав: пожирання мертвечини – пережиток канібалізму! Вбивство невинних тваринок божих – злочин! Ага, розкажіть мені про те, що мисливство – живодерський первісний інстинкт, пора викорінювати! – іронічно ляпнув гасло Довбич. – Хиліть мене до *вегану*!

– Я завжди казав: можна вивести жлоба із свинарні, але ніколи не виведеш свинарню з жлобяр! – грубо жартонув Хайпович, – це я про *вегану*...

– Ти на що намекуєш??? – почав буряковіти Довбич. Він страх як не терпів нагадувань про його босоноге дитинство у Костобоброві,

де «він – пас, ягнята – за селом!..», – до *вегетаріанства* я ще не дозрів...

– Деякі теми треба закривати одразу... Як нужник, – розвивав тему хтось із маркувальників. – Нахріна мені ранні спогади про відвідування села: бабуся відрубала голову горластому півню, якого вона величала Генералом за величну поставу. Він трохи похрипів, вже не так заклично... Надвечір мудрий дідусь втопив у відрі новонароджених собачат, загорнувши їх у старенький, вишитий червоними і чорними нитками, рушник... Вони були зайві на святі, яке називається життям. А на Покрову, пригадую, як ніжно чухали за вушком кабанчика, і він радо рохкав, притискаючись до руки господаря, що завжди приносив йому харч. А сьогодні вивели з мотузкою на передній нозі, смикнули, перевернули догори ніжками і вдарили швайкою в серце. Добре, коли потрапили з першої спроби... А він тягнув свій писок до тебе, кричав очима: «Врятуй, друже!», а ти міцніше давив його... Так, це велика радість – банкет із приводу забиття свинки! Радість продовження життя за рахунок вбивства зашкалює. Суворі ідилія простого життя стимулює алкоголізм...

– Ти б і дверцята нужника навстіж! Чи з віконцем «метр на метр, как вітріна магазина продовольственного...», – це я в стилі Маяковського, горлана-главаря. – Щоб всім було ясно – зайнято, чи ні! От на х... хріна нам цей реалізм? – скривився Довбич.

– Сидимо-жуємо-гомонимо, пташки співають... Умиротворення! Ви б ще лягнули про могильних хробаків, що кожного на нас чекають! Дуже доречно, до приємного апетиту! – це видав Коц-на-Бобер.

– Точно. Неодмінно знайдеться зайвий герой на святі життя, банкеті, де щедро накритий стіл: «Ну, скоріше починаємо, допоки не почалось!» А він ляпне: «А хто платить буде?»... Ну, ось і почалось! Обов'язково зруйнує радість... Хтось помер, в крайньому разі захворів, ... Він..., ти..., я..., – гірко замислився Довбич. – Розплата за радість чигає на всіх...

– Особисто мені хробаки-черв'ячки не загрожують. Мене кремують, – радісно сказав Хайпович. – Я вже проплатив!

– Ага, радій, дурнику! Жінки твої перегризуться, спадкоємці переп'юються і перепродадуть ритуал з наваром!!! – злорадно підхіхикнув хтось. – «І віднесуть тебе, заріють... Мене – пізніше. Трохи зачекають...».

– Та хай вам біс! Ваші теревені навіяли болючі думи! Крім забитих пухнастих кроликів та свинок, сільської елегії у щасливому дитинстві, є у мене душевна рана другого плану, що не гоїться, а заростає вглиб, мов та зарубка на сосні, спливаючи янтарем..., – знов увімкнув свою пам'ять, виборчу, мов урна, Довбич:

– Закинули мене з кам'яних джунглів міста в глухе, забите село перед самою школою, на півтора року до тітки Галини. На оздоровлення. Я дуже вразливий – тонка артистична натура, отже, схильний до істерії. Лець щось не так – падав на асфальт і дригав ніжками, верещав – ну чисто той підсвинок, якого вже підсікли! Але на хуторі я враз сумирився: не було ні асфальту, ні зацікавлених глядачів... Бач, усвідомлення, що хтось спостерігає, – чи не єдина опора справжнього артиста. Та моя депресивна сутність інтуїтивно знайшла вихід. Зморений здоровою працею, дядько Семен інколи відпочивав у садочку. Сидів у кріслі-гойдалці під затінком столітнього горіху і дрімав. Це і мені передалось з часом – читати в гамаці, під кроною дерев. Смеркало... Дочекавшись блаженного моменту, коли з рук дядька випадала книга і блокнот у шкіряній оправі – він щось завжди нотував, читаючи товстенні книги, я вискакував з кущів, мов чорт із табакерки, вибалушував очі з вивернутими віями, розтягував пальцями свого ротяру, зображаючи жабу, верещав, плигав навкарачки, мекав козликом і бульбукав, мов та мавпа... Я дуже артистично обдарований! Моя знервована фантазія штовхала мене на сцену, до сміливих творчих знахідок... Дядько Семен аж підскакував, кліпав очима, довго зажурно дивився і промовляв тихо: «Галочко, а скільки коштуватиме помістити одного хлопчика до Сосницького інтернату діточок з девіантною поведінкою?? Він прогресує...». А я, свиня радісна, тікав, щиро радіючи власному ідіотизму...

– Придушив би гаденя! – зціпив зуби Хайпович, – ти б ще штанята приспустив і засвітив свою поп-арту! Для повної самореалізації...

– Так ото ж! – знічено погодився Довбич, – і хіба в змозі пом'якшити докори мого сумління ті лагідні підсрачники, що тітка Галина таки роздавала мені інколи, а одного разу – слава Богу! – ще й кропивою відшмагала!.. А дядько ж мене читати вчив! Тепер я знаю навіщо – у його фірменному блокноті, вже перед від'їздом, я прочитав: «Дебіл?» (закреслено двічі) і «Даун!!!» (підкреслено тричі). Згодом я, допитливий хлопчик, заглянув у енциклопедію. Погодився...

– Та що дитинство! – продовжив розмову Довбич. – І дорослі спогади незайві. У мене ще є трагедія третього плану. Повернемось до братів наших менших. Чи більших: зовсім недавно, ранньої весни, до мого маєтку скраю Мигалівки присунув лось. Лісовий велет. Могутній, мов Медвідь-гора, роги – ну як гілки Шевченківського дуба під Липовим Рогом... Таким був. Але мисливський інстинкт двоногих і невдячних, себто людей за Достоевським, перетворив його на скелет у замші... Поклав морду на паркан і тужливо дивився на мою веранду чорними очиськами, в яких було стільки болю, що можна було б отруїти мисливців усього світу, – щелепа у нього була роздроблена картечкою... Вмирав із голоду. Стукав копитом до людей і плакав. Морда вкрита зелено-жовтим гноєм, що спливав по паркану. Викликали поліцію, ті мисливців. Добрі люди суттєво допомогли – пристрелили... Спиляли роги, зідрали шкіру, ретельно поділили м'ясо: вирізали губи, ніздрі. Вочевидь, разом з гноєм. І поїхали... Очиська в черепі залишились... Роздроблена морда на опудало для сауни не придатна!.. Так, *веганів* серед мужніх, справжніх мужчин немає... Для них «світовий мир не починається на кухні». Фермерські кури, благородні птахи, довершили справу – днів через два біліли лише кістки...

– «Ну, як тут не спитать – де стакан?» – видав Хайпович.

Мовчки, без всякого задоволення, випили, «по нужді»..., не закусуючи. Сервілат і хамон накрили пакетом. Настрій компанії сплив із гребеня в западину.

– Щоб закрити тему (краще б її не відкривали!), треба підійти до іншої. Закопаємо ці спогади на дно пам'яті. У відстійник, душі нужник. Без вікон і дверей. Нам не до снаги розхитати політику, трупоїдство, вроджений дебілізм... А от ремарку щодо молодиці на самокаті, тієї, одноокої, бажано деталізувати, – ввімкнув свою малахольну фантазію жартун Хайпович, – я впевнений, що то була Ганька Маніпулятор з *«Бродяжної Ібиці»*. І летіла вона не на самокаті, а на відкритому кабріолеті... За нею послав сам Буряковий Кіцик, його дача тут неподалік. Це дівча за викликом. Ще нема й сорока п'яти – вона ягідка хоч куди!

– Куди? Ні, тільки не сюди! Її тут і не хватало! – стурбовано мовив Довбич. – Зав'яжеться охота! Непереборна кортячка. Знаю я вас...

Аватарія 2. Чий то мужчина жуткий?..

Розмова двох дам, розкішних – наскільки дозволить смілива фантазія режисера.

– Тримайся міцніше! Та хоч за ніжку столика! Притисни слухавку щільніше до вуха, а друге заткни! Щоб таїна слова не вискочила – до стінки голову! Слухай, що він написав: «...масажуючи стрункі ноги і нахабні перса, пропоную поглибити знайомство! – Ласкаво прося! – задерла вона спідницю і пообіцяла:

– Я буду дуже-дуже слухняна...»

– Ох, ти йо-маййо! Хто ж це? І кому це? Невже тобі, в натурі? Ну, мать, ти красава! Ми зі своїм вже вгамувались...

– Та яке мені! «Жонаті ми, любов не хвилює!..» То він Маньці...

– Та хто ж цей мужчина жуткий? Що за лірик, схильний до еротичних фантазій, зволожених романтичним туманом?

– Мій козляра. Мистецький страмницюга!

– Ого! Я б йому дала... втішальний приз! Ти що, їх переписку перехопила? Вайберизм-акаунтизм? Це та Манька Педикулятор, що з «МанікюрДовбняПлюс»?

– Я тобі дам – «дала!» І заохочувальні, і всі призи інші – твої призи тобі ж об голову... В «ДовбніПлюс» то Валька... А ця Манька, Маніпулятор, сидить на рецепції у «НіжинДівичі!» Мій еротоман-мордератор про неї в своїх мемуарах пише. Я його нотебук відкрила і мало не зомліла... Прозріла. Недавно здурів – п'ятидесятник розміняв... Зовсім скрутився з глузду. Сивина в бороду – так собі, а біс добрячий – стирчить... В пошуку. Та він ще з першої шлюбної ночі налякав мою святу любов сексом. Вусмерть! Ніколи не розуміла – що за примха Творця поєднати сакральність кохання з солодкою агресією сексу?! Скочив, мов чортисько на віттар! Точніше, на килимок біля ліжка. Та я не дуже і заперечувала... Так, для виду..., щоб він не злякався. Моя цнота мала ще той досвід! Пригадуєш, як

ми в анатомічці, з інтернами, в морозильній камері! Трупар – в кому, професор – в крапку, відкачали і на інвалідність. Я уявляю: на мені з одягу тільки залишки помади і накладні вії срібляться... Та ще чобітки з буковельського байбака! Підбори-шпильки 19 см! Я їх у «міс *Рогатин-2002*» виміняла, пам'ятаєш, у тієї, зі стоматологічного факультету... Я їй тоді свого Грегори, вуйка чорнявого, уступила. Файний парубок з Гондурасу, теж на стоматолога вивчився, пригадуєш, як він гопака кресав: «Ой, мамо, люблю Гриця, Гриць на конику вертиться, Грицю шапка до лица – люблю Гриця молодця!... Ой, я! Гояйя!» Та про що це ж я?!.. Ага, тягну, значить, білосині, мов алюмінієві, руки з рефрижератора, помада пожежна, зачіски розкуйовджені інтимно, теж в паморозі, срібляться... ну, не всі зачіски частково підкреслені. Епіляція свіжа. Красапета! Я тоді брюнеткою була, ну вилита панночка з труни – зваблива, що Наталка Варлей! А все твій інтерн: сюди, казав, ніколи не заглянуть! І не заглянули б, якби ти так не вищала! Дверцята-то прочинені, розгерметизовані!.. Професора і зараз підкидає! Але вже можна дещо зрозуміти, що він гугукає... ділиться враженнями. Мене тоді з 5-го курсу ледь не поперли – я декана з третього разу ледь умовила... Получилось у нього. Здолав тягар років і психологічний бар'єр... Ще той козляра!

– А нині, значить, твій рідний *рогань*, кажеш, «задрав спідничку мордякою і лагідно відсторіг...»

– Тисни на гальма! Не ятри душу! Ця стерва, Манька, вже не одного бізнескозла опоїла трунком любові-псові... Коноплю з маком у каву-коньяк натирає і щось доливає – я здогадуюсь, що! Обряд здійснює. Танцює, трясє персами з пацьорками-намистами, з бубонцями. На молодика купається голою в росі, а тоді загорнеться у тюль-фату прозору – і в ставок!... Чорному когуту скручує карк і закопує опівночі на перехресті трьох дубів. Це в Лосиновці. Дзьобом на захід, кігтями на північний схід! Коти вищать, собаки скаженіють... А вона заговор творить. Композитор Володимир Миколайович сам чув. У нього слух абсолютний... І аранжувальник Микола Матвійович теж чув...

– Та хай Бог простить! Якому ще чорному кугуту вона голову закручує? Що, в Лосинівці афроукраїнці водяться??? Чи там фермери почорніли вже...

– Б'ється в судомах, лупить в бубон – і клієнт готов! Безум-бездум – повна гармонія! Очманілий секс! Як у прірву, в ополонку на Водохрещу в Графському парку біля «Театрального»...

– Він що, в мемуарах імена-прізвища-координати вказує? В натурі, сказився твій любчик! То це ж ганебно... Так друзів-подруг підставляти!

– Шифрується – стрілки переводить на якогось Мурчика Перебийноса чи Зайченятка Розпоричерева... Чи на такого собі Турнепсового Пеніса... Себе Хай Довбичем величає..., чи Хай Бовдичем! Митець, облуплений тією козою драною! Таїну збочення вимальовує...

– Та якою «козою драною?» Яке «збочення?» Яке «облуплення»? Нормальне злягання, маже задаром – «хоч оплатив би він контрацептиви!». В ніжній гавані зі стрімкою, тужавою фелюгою...

– **ТИ, ШО ЛІ????** Капець! Ти поробила?! Ти співавторка того «маневрування»? Звідки, подруго, гюрзо оазисна, ти про *фелюгу-подлюгу* вихлясту відаєш? Ага, то це тобі він «пестливо відсторіг...»? Недаремно тебе навіть з того борделю прилуцького за бл...во витурили! Твої ж товарки! За демпінгові розцінки – даром! Пригадуєш, казино «Передок фортуни»? Ах ти, співблудниця, вислогуба сучка силіконова!..

– Ну чого ж, попа в мене ого – іще як натуральна!..

Аватарія 3. Пропоную поглибити знайомство!

Продовження теревень на природі. Рушниця ось-ось вистрілить.

Довбич: – Одразу як заявиться відважна тьолка – зріла матьорка, полюванню кінець. Зав'яжеться охота! Непереборна кортячка. Знаю я вас... Відважна тьолка – зріла матьорка, полюванню кінець!

– Та хіба ж то охота! От коли йому охота і їй охота – оце охота! – підтягнув ляйтмотив Коцнаб, – але Кривавий мало пристосований до мирних балачок. Особливо коли вибивають око його теличці. За око він може не один зуб мудрості з корінням...

– О, так! Він одному з своїх шестірок вуста сплющив мініатюрними лещатами. Губи закатав... Той, мовляв, не по чину крав. І брав. Та ще й у своїх... І не ділився. Кров цебеніла з вуст – у нього, а в жилах крижаніло – це у глядачів..., – підключився до розмови Довбич, – а лещата у нього з юності. Він-бо ж починав кар'єру зубним техніком... Наприкінці 90-х, коли вимахував бітою первісно-кооперативний капіталізм...

– Кіцик – пацан справи! – тягнув свій чудний заспів Хайпович, – правда, був він не зубняком, а зоотехніком! А піднявся він на мармуровому м'ясі. Бачили, на придеснянських пампасах мамонти пасуться? Так то його тучні стада! Корівки, священні тварини... Яловичина для елітних готелів. Розглянемо історію Кіцикового останнього, точніше, крайнього кохання. Пекучий свербіж з тією Ганькою Маніпуляторшею у нього зачався з першого дотику, з першого понюху у його «Патріоті», коли вона сідала поруч. Вона тормознула його зовсім випадково, попросила підкинути до Великої Дороги – там обійстя її мами. Пора було їхати жуків труїти. От вона і всілась елегантно біля керманича, Бурякового, себто... І він, недовго зволікаючи, масажуючи поглядом стрункі, точніше звабліві (а які ж вони мають бути у такому мініприкиді на низенькому сидінні, вкритому м'якенькою шкірою, чарівний аромат якої мережив з феромон-амбре парфумів Ганьки!) ноги і зухвалий бюст, нахабно

видихнув: «Пропоную поглибити знайомство!». «Ласкаво прошу!» – пустила вона бісики оченят в дуже правильному напрямі і так майнула своєю спідничкою, що з-під неї на мить вигулькнули ледь помітні трусики і, здалося, підморгнув сам Вельзевул... «Я буду дуже-дуже слухняна, мов школярка», – заінтригувала вона.

– Слухайте, а де тут можна прикупити пару тьолок? Прилинуло натхнення... тверде і переконливе, – несподівано бовкнув Довбич. Після пристойної алкодози на нього насувалась маска брутального, непристойного мачо. – Інколи і на свиню надінь ажурні панчохи, за наречену зійде! – додав він.

Насправді він був, як місіонерський сім'янин – сумирний, що різдвяне ягнятко. Ну, так він принаймні себе оголошував. Але в тихій ковбані таке водиться – вистрибне, назад не запхаєш!

– Відтоді і почались палкі та щирі уподобання. Двосічні. Кіцик несамовитий, мов одноріг. В усіх справах. І в любощах, – не звертаючи уваги на стурбоване йорзання товариша, продовжував Хайпович. – Але ж і Ганька дівка вогниста – на ярмарку пристрастей не загубиться! Так між ними стабілізувалась духовна спорідненість, взаємопорозуміння, як символ недосяжного ідеалу у бардаці-вертепі, у строкатому шарварку бурякового, себто кривавого, ідіотизму... На цьому світі, одним словом. Відгукуючись на щедрі, щирі маніпуляції Ганьки, Кіцик ділився з нею своїми сумнівами і болями, мріями і секретами. Точніше, забував про все це з нею. Так скомпонувалось забуття, схоже на щастя – він знаходив сенс життя, і то по декілька разів на день. І на всю ніч..., саме в ній. Ганька стала для нього заземленням, через неї він розряджався... Він викинувся на неї, як на острівця в безмежному океані сермяжного егоїзму! Справжній талант – вона перевтілилась в лагідне плесо-лагуно, *маневрену фелюгу* в таємній гавані... А ви їй в око стрельнули...

– Хайпуся! Ласкаво прошу – висловлюйся культурно. Чого ти загнув матеника, мов остання скотина. Це я про фелюгу... Несолідно! Використовуй звичайну ненормативну лексику, зрозумілу всім. Сказав би по-людски: *манервенна лярвуга*, – гигикнув Довбич,

оголюючи свою безцінну зброю з чохла, – у твоїй фентезі її так смачно змалювано, що у мене аж слинки понеслись.... Байдуже, одноока вона там, чи однонога...

– Та ви добалакаєтесь, що я зараз свою *Ляблюгу* викличу! У неї теж непогана *маневреність*! Нехай бере куму-товарку... чи двох – і мухою до нас! На таксях! – не вгамовувався Хайпович. Йому приспічило.

– Довбич! Повісився б ти зі своєю зброєю наголо вниз дулом... он на тій вербі. Не вздумай стрілити! Нагадую, найбільша радість для інваліда – наявність другого ока! Але Кічик не залишить ні ока, ні зуба! Навіщо нам криваві розбірки? – продовжував скалити зуби Коц-на-Бѳбер, – Буряковий не пробачить тобі скалічену любову-забаву, що допомагала забути журбу за клопотами тіла... Але інвалідність – див. фригідність. Взагалі-то вона гаряча, як афроафриканка племені Мурсі в полудень та міцна, мов тибетська кобилка на стрьомному підйомі...

НАХИЛ П. ГЛИТАЙ ЗАВИДКИ!

Аватарія 4. По кічменству і дурносмаччю, плі!..

– Так ось я цій конячці зараз кулею хвостика зріжу! – вперто заявив Довбич, не в змозі далі стримувати азарт стрільця-спортсмена, і направив трьохсотдоляровий приціл в бік дачі Форсича. Товариство простежило за напрямком карабіну – над димарем будинку здіймався дибки жеребець. Фігурка була майстерно викувана з чорного металу. Можливо, то був флюгер!

– Та куди тобі! Ти минулого року на полюванні, чи, бак, на п'янці, у двері не попав! У погреб покотився, з десяти сходів. Голівкою вниз! А тут метрів 200 буде! З добрим гаком! – змовницьки підморгнув до товариства Коц-на-Бобер.

– Відіб'ю хвостика! Ставлю 50 баксів! – Довбич розлігся на травичці, поклав дуло на коробку з набоями. Стріляти зібрався лежачи, з упору, як учив його Вобленко.

– Покажи бабки! Я відповідаю! – продовжив провокацію Коцнаб. Обидва виклали по півтори тисячі грн, себто по \$50 на той час. – Відстрілюєш хвоста конячці – забирай гроші!

І почалася вакханалія.

Бабахнув простріл. Що за диво – конячку над димарем як вітром здуло!

– Як це? Ти що, картечню влупив?

Та Довбич уже згрібав гроші.

– Ви здуріли? Що Форсичу скажем? – не на жарт стурбувався Хайпович, – як пояснимо, навіщо жеребця з даху збили..., як ми туди задерлись?

– А нехай не чіпає ромську символіку! Хто йому вороного жеребчика над димарем дозволив здійсмати? Теж мені, барон циганський! Кічменство і дурносмаччя! – хапаючи гроші, злісно мовив Довбич.

Несподівано до цього атракціону нетверезої спортивною стрільби долучився Хайпович. Він миттєво розчохла свій Remington 870 Fieldmaster 28" кал. 12/76 і ретельно розлігся поруч Довбича:

– Бачите скульптуру білих птахів біля басейну? Я тому, що нахилився, дзьобика відстрілю! Ставлю 50 баксів!

– Та це ж шляхетні лебеді! Вони живуть парами, мов шкарпетки! Якщо один втомисся і загуркотів у небуття, наприклад, від кулі якогось жлоба чи уханьського Ковіду-19, то другий каменем об землю! – сказав романтик Коц-на-Бобер.

– Ага, благородні створіння! У батьківському селі на ставку одне таке гидке каченя підросло за літо, відстало від зграї, лишилось зимувати. Про нього в «Деснянський правді» писали червонокнижники, рятувальники ДСНС приїжджали. Фото викладали... Так те пернате падлюченя стало на крило, але у вирій знов не відлетіло! По весні потрощило гнізда всіх качок, розтерзало яєчка! А по осені взагалі жахіття – виклювала око юному натуралісту, що схотів селфі! Правда, кажуть, той збоченець підглядав за місцевою Олесею, що приймала вранішні купелі негліже, а він зірвався з верби, напоровся на сучок і мало не повісився на паску від морського бінокля, якого поцупив з кабінету фізики ще влітку, бо фізик зазівався – пиячив із фізруком! А все через те, що та цар-птиця так зашипіла і ударила крилами під поетично нахиленою вербою, на якій примостився підростаючий натурал. Та й погналась за качуром, що в свою чергу насідав на качку, а це не сподобалось шляхетній тварюці, бо він, бач, себе паханом возомнив! Короче, хлопець втратив око, а я цьому лебедиду дзьобика зараз відстрілю, ставте 50 баксів!

– Та куди тобі з твоєї гладкоствольної пукавки взяти таку ціль! Грошей не виставлю! – процідив зневажливо Довбич. – Промажеш, заберу гроші! Поцілиш – відріжеш мені вуса. – Мочи цю хижу птаху!

Так, шановні читачі, товариство не на жарт входило в раж!

Понесло...

– По руках!

Вдарив постріл. Лебедя чи лебідки як не бувало!

– Та що таке? Такого не може бути! – здивовано і вкрай знервовано зойкнув Хайпович, прикриваючи вуса. Та не встиг – Довбич вже миттєво вихопив мисливського мачете, вістря якого направили вчора на шліфувальних дисках у «Майстері і Магариті» до фантастичної гостроти, – майстер Гонзик навіть на собі продемонстрував процес гоління! Шарп – і правий вус Довбича був злегка обскублений, а верхня губа Хайповича розпахана. З неї, мов з помідора, стрельнула кров! Знайшли аптечку, приліпили скотчем до губи закривавлену пов'язку.

– Бачите гайстера? Того, в гнізді, з якого виглядає лялька Барбі? – це вже Коц-на-Бобер направив свою вертикалку Blaser F3 на сімейство пластикових лелек, бусолів, чорногузів тощо на стовпчику перед альтанкою. – Теж поганці пернаті! У сусіда на дачі мирні сороки звели гніздо, вивели пташенят. Так одного чудового дня прилетів здоровенний чорногуз, заклював сороченят і розгамселив, скинув їхню домівку! Ціла згряя дорослих сорок злетілась на допомогу – та що вони могли вдіяти проти цього монстра! Такий гвалт здійнявся! Взагалі, знаєте, що спільного між юнаком-юнкою та двома жабами під свіжою копичкою? І закохані, і жаби остеріюються одного – щоб лелека не прилетів, не приніс радість, зловісний херувим!..

Коцнаб стрельнув. Промазав!

І тут спільноту понесло... Почалось масове божевілля. Стріляли всі, з наростаючим екстазом – і одиночними, і залпами. Розстріляли всі паркові скульптури: і двох вовків, що переслідували лань, і саму струнконогу лань, і піонера з піонеркою, і мініатюрну колгоспницю з колгоспником, і якийсь бюст, можливо, самого Форсича, господаря новенької дачі: «Я цю Берію на друзьки! На молекули! І пил над купинами розвію!» – сичав хтось, натискаючи на курки дуплетом в екстазі, з піною на устах, вилупивши налиті вишнями баньки... Групу садових гномиків Хайпович взагалі розгамселив каменяками, підкравшись до паркана, коментуючи кожне вдале влучання чи промах: «Розвели тут жлобидлізм! Начитались Ландау-Лівшиця, бухаринці-ассимілянти!? Тримайте, шизомасони-троцькісти! Ось вам,

фарисеї! Начувайтесь, блюзніри-полупокери забичені!». Головного троля Хайпович розтовк його ж головою, яку відламав разом з червоним ковпаком і китицею. Для цього він скаженим вовкулаком перескочив через огорожу у загін до овечок, себто на територію дачі, і ув'язався в рукопашну: лупив експонати головою троля, взявшись за китицю ковпака, вимахуючи тією головою, мов булавою пітекантроп, дико хекаючи та гикаючи, подібно самураю: «Хха!.. я тобі покажу, жмот-жлобьяра, первісний капітал і віллу з леблядіною, кіййя!... лоханню-басейном з водяними гірками, джакузі та гейзером!!! Ну, то *де ви, свині, заметені бісером?!!*» – останній афоризм він запам'ятав і згодом навіть розмістив у себе на фірмі, у відділі постачання.

В хорі навіжених, під акомпанемент блискавки і грому, диму пострілів виділялось сльозливе підвивання, талановито імітоване під гугніння Форсича: «Руйнуй барикади, псевдобратія! Рвіть перепони! Розгнуздайся, штунди-рукоблуди! Настала блаженна мить раденія, лобизуни-язичники!».

Ледве вгамувались. Згодом люто випивали. Закусували здебільш вегетаріанно. Степенно мовчали. Приходили до тями:

– Чого це ми завелись? Не могли просто пуляти по пляшках? Чи по бейсболках в польоті, картечкою, як нормальні мисливці? Що це на нас найшло???

Вже зовсім смеркало. Втихомирені розбишаки вирубились прямо на травичці, зморені власним ідіотизмом, перед воротами сплюндрованої дачі, до якої вони так і не втрапили! Їх розбудив розпачливий вигук Форсича, що нарешті приїхав:

– Що це було? – він із жахом переводив погляд з потрощених дачних експонатів на скривавлені вуста Довбича, обмотані скотчем, – тут що, посіпаки Бурякового Кіцика губи вам закатували? Ви відстрілювались?

– Ааа, проїхали! – ховаючи очі, похмуро сказав Довбич. – Ну, бухарці, скинулись: кожен по курсу, баксів по 300, на відшкодування матеріальних збитків!

НАХИЛ ІІІ. ЗЕЛЕНИЙ БУДДИЗМ?

Аватарія 5. Запридухівці і вохайпесівка Яхуся

Ранок наступного дня. Променад Хайповича з дідом Линком, місцевим рибалкою в мексиканському сомбреро і стильних джинсах з еротичними дірками в потрібних місцях. На футболці надпис: «I confess Freud». Діду років під 50.

- Діду, а що, ваша знаменита провидиця-віщуха Хрусяя таки може конкретно предректи?
- Та не Хусяя, а Яхуся!
- Один хрін! Прошу консультацію, можеш звести з цією езотеркою? Дещо конче треба прояснити! Ну, приватно, для себе!
- Літр «Пшеничної» і два пива. Яхуся, наша місцева бабця Ванга, все розкаже!
- І їй вірить можна?
- Більш, аніж собі! Я сумнівався, та був випадок – розвіяла вона мій скепсис!
- Як вдалося їй?
- Та десь півмісяця тому заробили ми з кумом п'ять літрів запридухи. Льох Прокописі викопали. Так один літр за роботою оприходували. Допінг! Ми б без нього до Покрови длубалися, а так до Зеленої неділі встигли... Власне кажучи, ми вже до вечора звільнились... Чудодійна рідина!
- Який ще запридух?
- Ну, косорилівка... Самограй такий! Рецепт Прокопиха в секреті тримає!... Чорнобиль точно дає! І ще дванадцять травичок! Конопелька з маком...
- А при чому тут до тієї косорилівки бабуся Ванга-Яхуся?
- Така історія приключилась! Видала господарка подяку – одну пляшку-літруху і плюс трилітрову банку свого ядерного первачку та випхала з двору. Щоб не смущали її онуку, котра під вечір вийшла бульбу окучувати в такому пікіні, що ми надихнулись і пропонували

ще один погріб вирити! Можливо, і без оковитого допінгу б спромоглись! Людина, конечно, єдина скотина, що п'є не тільки від спраги, але первісний інстинкт точно – основний! Засмуцаєш її, ту онуку! Вона перший курс Ніжинського університету закінчила, видать, дуже успішно, педофізкультурний факульт не інакше! На канікули приїхала. Короче, примостилися ми на сусідньому обійсті, вкрай занедбаному – той чортопох і хрін-крапиву юрського періоду з реп'яхами навіть чупакабри обходять! Там і прикінчили літрянгу запридухи, милуючись цією фотосесією. Кмітлива дівка щось відчувала і так позувала, пак, сапувала всебічно-розкуто, мов на кастингу перед журі, зморені члени якого шукали свіжих вражень! Їй не 25, а виявилось, немає й 18-ти! Що то значить інтернет: зміст, свідомість себто, цієї юнки, сформувала таку форму, себто форми, що ми вже визріли якось приборкати той основний інстинкт, намагались відкоркувати перспективу, три літри – але хитра Прокопиха примотала пластмасову кришку до банки ізолентою навіки! Не до снаги вже було здерту ту заглушку! А все через те, що закусь була несоответсвенна! Закусювали ми ж посудом, себто огірками, з яких повирізали наспіх чарки... Народні умільці – ми б і з того хріна стопариків наточили, нам аби горілка...

– Якого хріна ти це мені городиш? Що мені твої ерогенні алкогольні підсвідомі зони та самограй-запридуха? Ти мені про екстрасенсюрку...

– Та не перебивай, бо композиція рухне! Передрімали ми в тих лопухах і по домівках... своїх. Толян, кум, на трактор скочив, завів – і в ставок! Я, каже, люблю, коли трактор вдома ночує. Так мені спокійніше... Світла голова, ніколи не п'яніє. Мінітрактора ми його, KENTAVRA 160B, брали, щоб він пня корчонув, коли погріб копали. Він про нього не забув, світла голова. Вигреблись із багнюки, із розгону на веранду... до кума додому. Я ж кажу: закусь була несоответсвенна! Але три літра зберегли, мудра Прокопиха ретельно банку замотала! На ранок я до кума: де, питаю, бутль? А він: здурів? Ти ж його додому поніс! Я день мучився, всі нички перевірів – нема!

Де ж я ту банку від жінки, від гріха, себто від сімейного озлоблення через оковиту, сховав?! Під вечір не стерпів, посадив дружину перед собою і кажу суворо: Ксантипо, глянь мені у очі і признайся, де горілка??? Я, коли тверезий, дуже прямолійний! А вона в отказ – знать не знаю! Тиждень я перебував у стресовому стані – нутром чую: десь поряд вона! Ну і пішов до Яхусі, щоб підказала...

– І що, їй підняли повіки вурдалаки-упирі, і вона побачила, де та твоя вожделенна анусівка? – під'южував Хайпович свого гіда, діда Линка.

– Та вона і з місця не піднялась, побачила мене і суворо прорекла: «Іди вохай песа!!!».

– Оце так! Це що, польською «Іди на ... ! ». Генітально! – продовжував шкірити зуби Хапйпович.

– Ну, я і поплентався до хати. Геть розчарований, – продовжував дід Линок. – Підходжу до хліва – матінко Божа, мій Сірко Рябинович біля своєї буди три літри качає! І тут мене наче прорізало – це ж я горілку у собачій будці заникав! Туди точно моя Ксантипа, дружина Ксана, не загляне. Вона мого Сірковича десятою дорогою обминає, відколи він їй завушніцу вирвав. Погратись хотів – лапи на плечі, радо облизував і ненароком іклом сережку підчепив. Жах!!! Вереску, крові було вдосталь... Ох, і дякував я – і вохав, і лобизав морду Сірковича. Зберіг він горілочку мою!!! Оце тобі і Яхуся! Це ж вона йому підказала скарб викотить!

За цими розмовами Линок привів Хайповича до обійстя віщунки.

– Зачекай, я розвідаю, чи зможе вона прийняти тебе!

За мить він повернувся:

– Іди, але обережно. Яхуся не в духах! Побачила мене і звеліла: «Веди Замульця!» А я ж їй ні слова!

– Якого ще такого замульця??? Теж мені, Касандра Воловицька! Що вона може розумного сказати докторові технічних наук та керуючому двома фірмами, не згадуючи вже про бензоколонку?... Чи точку «Смакжуй» на Бахмацькому базарі, –

невдоволено бурмотів Хайпович. – Ох, мені ці народні *целюлительниці*... «вохайпесовці...». Ось я її на путь істинного християнського буддизму наставляю...

Боязко зайшовши в приймальний pokій Яхусі, він остовпів: замість очікуваної, змученої жахливими видіннями і пригнобленої власною величчю, підсліпуватої шкіринди з чорним круком на плечі та свічками, що зловісно віддзеркалювались в каламутних дзеркалах на кривавих стінах навколо, у євросвітлиці на розкішному дивані напівлежала креативно розкута пані з планшетом у руках. «Баришня лягли і просять!» – мимоволі з пам'яті Хайповича виринула Алла Пугачова в ролі Проні Прокопівни. Зачіска її нагадувала суміш стилів Андрія Макаревича і Тома Джонса в zenіті популярності – «аля баранчик кучерявий!», а обличчям – викапаний Сергій Лавров часів занепаду!

Баришня підняла суворо розмальовані очі і враз підскочила:

– ***Линок! Ти кого мені привів??? З ким ти злигався???***

– заклекотало десь глибоко в її нутрі. – ***Та він же завершений дурисвіт і збочуга!*** – пробулькала вона хрипом Сачмо (Рот-мішок), таке погоняло було у Луї Армстронга – короля джазменів з Нового Орлеану. Переляканий Хайпович позадкував до виходу.

– ***Його розшукують за плагіат дисертації і скотоложство! За згвалтування кенгуру з елементами ексгібіціонізму!!!***

Щур мені! Геть з очей!!! Впадаю в транс, починаю обряд очищення!

Смерть передрікаю! Не мине і 44-ох років!!!

Двері грюкнули, і за ними почулося зловісне шипіння кобри, яку випускали з міхура. Так, не менше двох кобр! Чи гюрз... гюрзей... Насправді ж то Яхуся відкорковувала три бляшанки прохолодного пива «Heineken», світле 5%. А може, й чотири...

.....

– Натякав же ти мені, брате – не зв'язуйся з заїжджими придурками! Від цих ніжинських гультіпак всього можна чекати, але

скоріш найгіршого! Бач, як цього задрипанця, бак Замульця, Яхуся розкусила...

Дід Линок закусував в обнімку зі своїм щирим товаришем у кущах за хлівом та ділився з ним шматками шинки і враженнями: от де той сучий потрох ту кенгурицю налапав? Чи кенгура, прости Господи??? Бач, як Яхуся наїжачилась!

Його вірний друг ніколи не вияснював стосунків, не лихословив про ближнє і дальнє оточення, не заздривав, не повчав, не вішав спагеті на вуха! Він був з ним у достатку і в злиднях, на злеті і в піке, на вершині і в прірві, в ейфорії і в депресії, в звитязі і в немічних потугах! Ніколи не обдурював, не зраджував, не кидав у біді, пам'ятав добро... Такий друг – що ангел на землі!

– Ех, життя прожить – не в полі наложити! Коли ж то вона тепер допустить мене? А у мене ж залежність! Без її гетерівських утіх солодких мені, ой як депресивно, дух запирає! Клятий Замулець! Ось-ось ломка почнеться! У мене ого які критичні дні-роки! Утримання провокує Альцгеймера, шкодить працездатності. Як на зло ж і місяць уповні! Ти мене розумієш? – обіймав свого побратима Линок:

– Особливо важке, лиховісне віщування про смерть неминучу! Це ж треба таке всевидюче око мати! – продовжував задумливо аналізувати почуте від Яхусі Линок, – смерть через півстоліття!

– Але кому погибель: Замульцю? Мені? Чи тому кенгурі, прости мене Всевидящий! Якщо мені, то це, виходить, я до ста років ще ряст топтатиму? Кара довголіттям? А тому Замульцю років до 90? Теж непогано! Ех, Сіркович, хоронити тебе буду! А, Бог дасть, це тобі ще років 45 присудилося мене втішати і світ прикрашати своєю мордякою кудлатою, розумною та веселою...

Сірко Рябинович виляв хвостиком, поклавши блаженну морду на коліна. Не гавкав лишнього – був мудрим!

Аватарія 6. Під барабани дріботів сам Вельзевул...

Після буремного вечора, божевільної канонади дурбецили довго запивають чи заїдають стрес і врешті впадають в обійми Морфея, засинаючи по різних кімнатах, у різних позах. У Хайповича невроз-безсоння, він виходить дихнути надвір. Тривожна тиша віщує лихо. Зловісно скриплять завіси важких іржавих воріт. Громовицею розітнув безмовність крик пугача. Луною відгукнувся регіт бугая, судного птаха смерті. Над головою багатозначно захрумало. Упир? Вурдалак? Аж ні, то хитрий вальдшнеп вибирає жертву... Крилом плече зачепив.... Чи то кігтиста лапа покруча? Згасли всі лампадки в околі 30 км, аж до траси Ядути – Воловиця!.. Хтось важко дихнув з-під куців чортополоху могильною тлінню підземелля... Там є романтичне звалище цегляних брил, що прикривало лаз до пекельного передбанника – першого та другого кола пекла... Судомою звело коріння старої груші, потяглись вони до зеленої ковбані... Від *траурної*, бак, *тротуарної* плитки бокової алеї почувся цокіт копитець. То дріботів сам Вельзевул, не інакше! Зовсім поруч хтось крався закутаний в чорний балдахін до п'ят. Травичка під ним не пригиналась! Та і обличчя не було, тільки відчувався зловісний, пронизуючий погляд, що навіював думку про миттєву смерть як найвище благо! Але якого х... ця примара без коси? Чи в неї удавка, шнур капроновий?... А може, голіруч здолати збирається?... Раптом хтось вчепив Хайповича кістлявими льодяними пальцями, мов обценьками, за горло! Тю, та це ж він з переляку сам себе хапонує...

Волосся його надибилось, стало сторч, ще й і жижки затрусилися від моторошної здогадки: невже ті алкоголіки вилакали увесь коньяк? Він навпомацки нишпорив по столу в альтанці, дзвякаючи порожніми пляшками і брудним посудом. І куди він засунув пігулки соновану? От як заснути! Недоналита з вечора ненаситна душа його прагнула забуття.

І враз він заляк, спостерігаючи моторошну картину жаху: при світлі повного місяця і стрекоту цикад із будинку якісь двоє, кречучи, виносять непідйомне тіло третього, загорнуте у ковдру... чи простирадло?!

Хайпович в стані афекту, через тин-городи-хащі кинувся в бік Десни-Роднулі. Відчув непереборний потяг, почувши інфразвуки (низькі частоти) пекельного гуркоту зародження землетрусу чи далекого концерту рок-гурту The Rolling Stones на стотисячному стадіоні. Такі низькі частоти резонують з біоритмами живих організмів типу «налитий мисливець». Двигтіння моретрусу чи землетрусу спонукають моряків кидатись за борт – принаймні так намагаються пояснити «ботаніки» наявність безлюдних кораблів у Бермудському трикутнику! Десь далеко над берегом палахкотіли заграви, гупали пекельні барабани. Тривога переповнила душу Хайповича, зовсім витіснивши алкогольний дурман...

Аватарія 7. Так, роздуми нас роблять боягузами!..

Жалила кропива, колов терен, дряпав будяк, різала осока і лице і одяг, і душу і мислі, краяла серце шипшина, і, якщо вдавалось прорватися через дикий виноград, то плував ноги могучий амазонський хміль. Чіплялись реп'яхи. На якомусь задвірку він напорвся навіть на екзотичного велетенського куща із дециметровими шипами. Ця деревина мала промовисту назву – лох сріблястий. Його привіз мандрівник-полковник аж із Кінбурнської коси¹.

Цей лох сріблястий подер на клоччя одяг і обличчя не одного лоха звичайного, що забрідав у дикий закуток господаря Полковника за потребою чи без оної. Не уникнув цієї живодерні і Хайпович. Врешті він продерся на крутий берег. А на тому березі «незабудкі ростуть»? Ні, це там гупали барабани, палало вогнище... Так, на деснянському пляжі виконували ритуальний танок канібали!

Над гігантським казаном здіймалась пара, щось булькало, мов у чреві вулкану... У Хайповича почались нюхові галюцинації: до нього донеслися пахоці екзотичних прянощів та спецій: перцю червоного й чорного, кориці, кмину, гвоздики, базиліку, лаврового листа, кардамону, коріандру, кмину, імбиру, душиці (орегано), петрушки, розмарину, чебрецю, куркуми і навіть шафрану... Принюхались йому

¹ Див. Л.КНОРОЗОК, том 2, повість «Мене возили на Мальдіви». Кінбурнська коса – це піщана стрілка завдовжки кілька кілометрів. Своїм гострим носом вона показує, де солоне Чорне море відмежовується від прісного Дніпровсько-Бузького лиману. Місцевість заповідна: степи змінюються реліктовими гаями, виноградниками та заростями хмелю. Поряд ростуть кримські сосни, біля яких розкинулись озера, морські затоки. У цей пейзаж гармонічно вписуються зграї рожевих фламінго, чапель, журавлів та навіть орлів.

Станом на 15.06.2023 р. ця місцевість затоплена після підриву Каховської ГЕС, перетворилась на острів. Унікальна флора і фауна були загиджені і знищені орками, билинними руськими богатырями-вітязями, що вдерлись до України, *нацьковані генетичним сміттям людства – пугінім!*

і суто ментальні приправи: український часник, цибуля, кріп, навіть хрін та гірчиця! Ба, ще й відгонило запахом перегрітого самогону!

– Укра варять! Вже одного випотрошили, анархісти зелені, сектанти довбані! – промайнула страшна думка. Далі проявились ще моторошніші деталі: на пляжі-сцені були симетрично розставлені чотири велетенські колонки для підсилення звуку і якась потвора (пузо-голова і ноги, як сірники!) в настегновій пов'язці стрибала на пісочку з гітарою, що ревла басом! Очевидно, це був жрець-пресвітер. Біля берега на пліт саджали зрілу дівку, теж із ледь прикритими домінантами.

– Бач, гітару-бас добавили! Продвинута секта, вони б ще мідну трубу задіяли, ото була б жмур-команда! – у цих справах Хайпович був мастак, бо замолоду тягав жмурів і грав на тенор-саксі чи тарілках поперемінно – А дівулю вони в жертву приносять! – здогадався він, пригадуючи кіно про Кінг Конга. І точно, майже голі дикуни-сектанти посадили жертву на плотик і пустили по воді. Приречену на смерть підхопила течія, закрутив холодний вир і понесло прямо до протилежного берега, до деснянської бездонної ями, над якою скорботно хилилася вікова верба, підгризена мудрими бобрами для запасів на зиму. На цій вербі і принишк геть осліплений Хайпович: дійство супроводжувалось такими яскравими прожекторами, що у нього аж баньки вилазили. Жрець-пресвітер матюкався у мікрофон, а може, без нього, горлянка у нього була мідною, не інакше, як спиртом промита: осліп і оглух наш Хайпович! Напруга наростала, дикуни стрибали все швидше і вище, бас-гітара рвала вушні перетинки і зябра самих глибоководних риб.

Жрець ревів, баба на плоту вищала: ну, чистий армагедон-апокаліпсис! І тут із води виринає **голова деснянського Кінг Конга**, велетенського сома з такими вусами, що по них можна було ковзатись і плюхатись у воду і дітям, і дорослим, мов з гірки на атракціоні!

Якби такого сома вдалося заквочити авторові з Давиденком тоді, ранньої юності, пізньої ночі на Десниці, то це була б велика

радість – зірватися з крючків і втекти на берег, не потрапивши в пащеку чи лігвище цього монстра-алігатора! Потвора була рівно вдвічі більша за крокодила, якого ледве зборов Данді!

Та повернімося до нашої картинки: Лох-Воловицьке чудовисько показало голову і розверзло пащеку з розмахом для ковтання приреченої, що вже й не кричала, а сприймала неминуче, як радісну данину своїм зажерливим богам, ба, вона навіть щось тихенько наспівувала і звабливо «рухала собою»!

– Наркотою накачали Воловицькі Майя, сектанти-бузувіри! Можливо, це для неї мить блаженства, її з дитинства готували до такої священної місії – смерті у смердючій пащі цього монстра! Що робити? Як далі жити у цьому звихнутому, справжнім Богом забутому, світі? Бігти по карабін і завалити цього касика, бас-гітариста??? – кипіли думки в голові Хайповича, – та вже сьогодні під вечір будуть екстрені випуски новин на кшталт «Обласний депутат розстріляв зелену общину!» тощо. І кінець кар’єрі! Піднімати похмільну братву? Не встигну! – пульсувало в паралізованих страхом мізках нашого героя, бо жертва вже підпливала зовсім поруч, під вербу, до свого глибоководного володаря. – А може, не заважати, дати їй високу насолоду смерті заради радісного життя в її потойбічному блаженному існуванні??? Це ж не життя у неї, а тривожне очікування смерті, коли вже спаде одяг, себто тілесна оболонка, і душа навернеться до блаженства у їхньому дикому раю! Там вона стріне омріяне кохання, бо тут у цих древлян лише «стосунки». У найближчих кущах, тільки зі стрибнеш з дерева – одразу ж і «стосунки». А там, у райських кущах «красиве сміливе грайливе, натхненне пісенне шалене, мінливе ревниве щемливе, взаємне приємне...» Що то значить щирі та мудрі мотитивування та маніпуляції земних богів, наставників-прохиндеїв!!! Чи пройдисвіток, неземної кмітливості...

– До чого схожа на Ганю Гандзю! – здивувався Хайпович. І справді, наречена сома-велета була викапана Гандзя, недавня переможниця конкурсу «Важкі перси» в губернії. Він їй грамоту

вручав і вже майже домовився – вже майже пробив їй перше місце на «Вагомих вустах»...

– А може – на амбразуру? Стрибнути з дерева в пащу, ногами вперед, хай його подавить! Та чи дотягну? – розсудливо, точніше, дуже боязко прикинув він відстань для подвигу, якому завжди є місце в нашому паскудному житті, бо, шановні читачі, «так роздуми нас роблять боягузами!». І тут йому, як завше, став у пригоді випадок – під самісінькою вербою стирчав кілок-підставка для вудок, зварений з товстої арматури.

– Те, що треба! – Хайпович висмикнув металеву двометрову рогатину, з якою і на ведмедя можна сходити, але тут безпечніше, соми по деревах не лазять! І примірився нанести смертельний удар, що врятує нещасну дівчину та прославить його навіки, виправдовуючи всі його попередні гріхи... ну, частково...

Аж раптом над протилежним берегом спалахнула сліпуча велетенська зірниця, пролунав грім вибуху, за ним другий... На березі здійнялась колотнеча, пожежа...

Хайпович зірвався з верби, побіг хащами назад до друзів, нікого не турбуючи, поклацав зубами у замкнутому спальнику і таки впав у рятівний сон до світанку.

Нереальність подій добила.

Прокинувшись пізніше від усіх, він довго видирав реп'яхи та розглядав пошматоване вбрання і тіло: «Ну і сон! А я ж не вірив, що коли Вальтер Скотт писав про свого доблесного лицара «Айвенга», то прокидався з ранами від середньовічної алебарди!»

Аватарія 8. Розгадка ребуса Хайпович – Яхуся

На ранок виявляють пропажу одного з навіжених любителів скаженого відпочинку. Що трапилось??? Випливає версія вбивства, яке конче треба списати на самогубство: втопився у «Біде Графині», знаменитій криниці на краю Ольгодорфа! Це до цього водокруту вподобала бігати «графиня з блідим обличчям» у Ільфа і Петрова у «Золотому телятці». Містичний, стародавній і бездонний колодязь повільно, споконвіку, раз на місяць наповнюється – і на повнолулля, раптовою вирвою, «стрімким домкратом», випорожнюється до безодні! А потім знову дзюрчить таємниче джерело з провалля, наповнюючи колодязь до наступного змивання... Біля цямрини Довбич знайшов і приховав кросівку покійника. Першу він приховав ще вдосвіта – вона валялась, нікому не потрібна, у траві біля стежини: пригодиться!

Не відкидалась і версія інопланетян: знайшли сліди невідомо від чого і чітко окреслений, добросовісно витоптаний круг у житі з вм'ятинами півколом від дуже тупих предметів. Сліди від протекторів були непристойні, вочевидь неземного походження... Хайпович підозріло оглядав округлі ямки і коліна своїх поплічників. Нишком придивлялись один до одного. Роїлись здогадки...

Саме тоді Хайпович і приймає катастрофічне рішення: звернутись за розгадкою до Яхусі, місцевої знахарки!..

Аватарія 9. Аж кухвайка заверталась...

Розмова Ксантипи (Ксани, дружини Линка) з Іннахою (кумою Інною) біля тину. Обоє з сапками, червоні від важкого хобі-неволі – городництва.

– Ой, кумасю, важко розказати, ще важче промовчати...

– Що, вусмерть виробилась, і знов тарілка не показує? Так приходь до нас на серіал! Розслабимось за слив'янкою!

– Ой, біда прийшла в сім'ю! Прилетів мій благовірний перед обідом, в робі-мазуті, не заглушаючи тракторця, і до мене. Я біля поросяти поралася... Нахилив мене на загородку і, ну ти розумієш, впорався... Аж кухвайка заверталась... І побіг до трактора, застібаючись... І, головне, мовчки...

– Га-га-га! Подавати, кумасю, на згвалтування будеш? На рідного чоловіка! Ги-ги-ги!!!

– Тобі смішки, а я вся звелася: чого приїжджав, мо', трапилось що, сказати що хотів?..

– Тепер, кумасю, купуй тест на вагітність!... Йо-го-го-го!

– Та яке їго-го! Це були квіточки... Прелюдія...

– Він що, на другий круг пішов? Вернувся на тракторі, на ходу підхопив, оволодів? Оце так інтрига, ну ж-бо, кумо, колись. Оце так повезло..., – Іннаха облизалась від заздрості.

– Мобільник його з кишені випав. Зателенькав. Я прочитала відповідь-месидж. Ой, не можу! Як далі жити!!!

– Яка ще відповідь? Кому? Від кого?

– Юстас – Алексу! – передражнила Ксантипа Іннаху, Це ж Яхуся – кобелю моєму!!!

– І що вона пише?

– Читаю: «Бий чолом замульцю! Драю ауру, Вуду гръобаний, наярюй собою, геть виробилась я!»

– Шифровка? Їх завербували сектанти? Операція Моссаду «Гнів Божий?» Що то є «мульця», за що її бити?

– Щас прозрієш: ось послання мого козлика, на яке була та сороміцька відповідь: «Звихаюсь, Яхуся! Допусти до тіла, не сила вже терпіти! Забезпечу високий рівень зволоження! Твій Линок Постельний». Тепер розумієш, чого він на мене наскочив? Бач, як завела! Ох, я йому... Срамота!!!

.....

– Якщо це срамота, то що тоді є щастям у цьому зтяжному стрибку із звізди в могилу, «іменно он називається жизнь!??» – тихо та сумно зайшло до розуму Інні-Іннасі, подрузі й кумі Ксани-Ксантипи: «Везе ж так декому кохатись! От як домовитись зуміли?»

Аватарія 10. Інтимна музика душі

*Багато благ на світі, та
найвище благо – благовірна жона!
Афроукраїнська мудрість*

Іннаха з власним чоловіком і ще двома-трьома надійними бальзаківками підкралась до нічної кухні на обійсті Линка і Ксани. Чутно масні, чуттєві удари. Схоже, рушником.

– Оце тобі, козляра, профілактика клімаксу! Ось тобі за систематичний секс! Тримай моніторинг імпотенції! За пропедевтику деменції! А тепер тобі від молодого Альцгеймера, а це від Старого Кахеті! Даю тобі зелений! Ось тобі жовтий, а це одержуй червоний рівень зволоження! А це тобі за ложку, яка не стоїть, бо сметана, бач, винувата! Ось тобі сивина, а ось і біс по ребрах, жеребчина!!!

«Ее-е, це не рушиком! Вона його мокрою рядниною хряскає, що лежала для ніг на порозі літньої кухоньки! Виховує!!!» – заздрісно зметикувала Іннаха, – «Бач, як любить...».

Аватарія 11. Евакуація тіла

Один персонаж у спальні на трьох дуже хропів, гикав, пумукав і видавав інші грізні звуки природного походження. Його розлючені двоє друзяк по дачній камері так і не змогли заснути. Розбудити не вдалось. У алкогольному чаді вони приймають суворе рішення – витягти його на простирадлі на подвір'я: хай вивергається, хоч і до ранку!

Ось вам і розгадка картини нічного виносу тіла, що так налякала Хайповича!

– Та куди ж небіжчик подівся? Невже нахилився освіжитись з «Біде Графині» і його змило к бісу? Навіки охолонув любовний шал і бізнес!? Туди йому і дорога! Чи мо', таки допомогли добрі люди – це ж він, за власним зізнанням, і розверзнув пащеку картечю під час забави-полювання тому лосю-велету, що до людей прийшов за допомогою? – мучились в здогадках до вечора фігуранти справи.

Аватарія 12. Міцний диявол! Причащайтесь, богохульці!

Смеркало. Горе-мисливці вже розговлялись. Рушниці були ретельно вичищені і надійно сховані під днищем Toyota Land Cruiser 300 3.3D AT (299 к.с.) AWD GR Sport 2022 у спеціальному тайнику, обладнаному на всяк випадок. День видався тривожний. На ранок планували викликати поліцейську банду, себто, бригаду... А там, як карта ляже...

Ще до того, як явився громаді потопленик, у ворота дачі зловісно загрюкав чолов'яга в хламиді монаха: відчиніть слугі Божому, викуреного з Лаври Златоглавої!

З ним, через домофон, спілкувався Довбич:

– За що турнули?

– За правду потерпів! Перед Творцем Небесним не здрейфив! Код казни мирянської роздуплив, попередньо картку ігумена поцупивши!

– Брешеш, пес московський! Не інакше, як бабу китайську силіконову через «розетку» мав! Розхитував християнську мораль буддизмом? А колясочку куди котиш? «Чартер на Ганновер»?² Тюк чеських бюстгальтерів, до 40 кг??? Даєш – і таможня дає добро, хитрюща курія?!

– Заходь, странник, відпий з нашої чаші, вкуси хліб наш насущний і йди на х...! – впустив у браму інока Хайпович. І додав для друзів: – І в три шиї цього шакалуні!

Монах зайшов і одразу розчахнув свій саквояж на коліщатках – устами переважної більшості алконавтів розповзлась щира посмішка: з чемодана вигулькнула упаковка (шість штук!) віскі Charles House 40% 0,7л!!! Бо назривала вкрай критична ситуація – пійло різко закінчувалось!

На Коц-на-Бобера ніхто не рівнявся. Той уже давно не міг ані пити, ані їсти, ані жити... «Оце встряг! Як би змитись, не замочивши

² Цитата з триптиху пісень «Чартер на Ганновер» Вадима Куземи.

Прим.автора

в крові руки по лікті? Без суда і слідства!» – крутилось у його слабкій, багатій на фантазію, голівці.

Години через півтори, коли під столом валялись речові докази милості Божої і могутності диявола (чотири оприходовані пляшки, одна навіть більш повна, аніж порожня – це хтось мудро зазначив для себе на ранок!), монах заявив про початок вебсемінару усіх конфесій: сходняк богів-законників різних мастей щодо прийняття судьбоносної єдиної заповіді: «Роби так, як хочеш, щоб з тобою робили!» і скасування всіх інших. Підключили плазменний ТВекран Samsung TQ75QN90CAT до Starlink Internet, і почались прення:

– Як по мені, так хоч і раком поставайте! – пер хулу Хайпович, – шикуйсь, наливаю по зросту!

Довбич перелякано хрестився. Не так давно, коли він харчав, мов байбак у капкані, з Ковідом-19 у дитячому відділенні Ніжинської центральної лікарні (місце не вистачало!), він почув, як медсестра шепнула санітарці: «цьому готуйте чорний пакет XXXL і каталку. До ранку охолоне!» З тих пір Довбич увірував в Отця Небесного... Принаймні не бажав псувати з ним стосунки по п'янці... Коли криза минула, вже на нейтральній території він оцінив життєву наснагу сестрички без космічного стерильного скафандру. Вона повелася на романтику його тугого і пружного гаджету, гаманця себто, і призвела Довбича до нечуваного атракціону щедрості, до готовності жити і любити вічно... Ну, до ранку..., так, годину-дві од сили...

– Я тебе, падло московське, роздеру як оселедця, якщо спереду всіх догматів не буде «**НЕ УБИЙ!!!**» – не на жарт бушував Довбич, – Господь із наївності дав діточкам своїм свободу вибору: обжиратись чи ні, нудьгувати чи ні, нахиляти жону (мужа!) ближнього свого чи ні... і т. д. Але на вбивство треба накласти вето, заборону – як на ділення на нуль... І ніяких «...роби, як хочеш, щоб із тобою так робили». Сотні тисяч, мільйони ідіотипів геть дуріли і наразі дуріють від ідей одного ідітокозла – вбивають, очевидно, бажують, щоб і з ними аналогічно, ... Що, слабо йому, Творцю людей, подобі своєї, табу на вбивство накласти!..

– Міцний диявол! – підгикнув Хайпович, киваючи на віскі, – причащайтесь, богохульці!!

А на екрані чухали і перетягували, мов ковдру, німб і глаголили, базікали, як завше – переконливо і щиро, пояснювали: вони творять добро, але заважають темні сили. З того патякання запам'яталось мало, бо допінгова увага і пам'ять обмежені! Говоруни були далеко, а столик з наїдками-напитками – зовсім близенько!

В димину п'яненні учасники конференції надіслали месидж, адресований Головному Деміургу: «Привид дебілізму блудив по Європі, зайшов ззаду, зі Сходу!» Надійшла несподівана відповідь: «Не шукайте груші під яблуною!», текст завершував чорний смайлик, що шкірив зуби зі смолянистим відблиском. Смайлик привітно хитав ріжками, поруч білочка салютувала рогачем у лапках. А можливо, то була кочерга...

Повіяло сіркою від завіси затемнення.

На ранок питуці і непитуці, живі і не дуже прокинулись просвітленими, мов Будда Шак'ямуні, точніше Сіддхартха Гаутама: інок-приблуда зник, а з ним усі їхні гаманці, тугі та пружні, набиті готівкою, а головне – банківськими картками! Зникли і всі рушниці, що були надійно сховані...

«Треба терміново картки заблокувати!» – слухна думка, але смартфони теж зникли!

– Не знаю, як інші положення буддизму, але я починаю вірити в групову реінкарнацію! Не може бути, щоб ми стали такими ідіотами лише за одне життя! Відчувається практика тисячokratних перевтілень! – подумав і сказав Довбич.

Аватарія 13. Нотатки на полях Вічності

Похмільні істини з блокноту Хайповича:

- 1) життя у світі сповнене розчарувань, обману і, головне, – страждань;
- 2) є сенс шукати причину страждань. Здебільшого в собі;
- 3) існує можливість, відмінна від нуля, припинення страждань ще під час земного життя;
- 4) шлях, що веде до припинення страждань, – правильний!
- 5) страждання, що скінчилися, називаються щастям;
- 6) повторення тих самих нещасть називається ідіотизмом;
- 7) усвідомлення цих істин відволікає від безглуздості життя;
- 8) нехтування цими істинами живить сумніви щодо сенсу існування людини, і ці сумніви плодяться, мов могили на цвинтарях всіх часів та народів!

Резюме: пити на регулярній основі треба менше!

А приблизно рік по тому у *записнику Хайповича з'явиться допис*: «Коли тебе наїб... нагрібне ракета балістична, типу «Кинджал», чи шматок асфальту від вибуху, то до сраки тобі буде те просвітління і пошук причини страждань! Істина вивернеться на поверхню в останній інстанції: Творче Небесний! Знищ, придуши путіна, разом із легіоном його зомбованих тварюк, бажано одночасно!!! Господи, дай тобі Боже здоров'я цю святу справу звершити і да допоможуть тобі Мисляча Матерія, Розумна Інстанція, Всевишній Ніхто, Верховний Безум, та хоч і Володар Пітьми!» Слова «володар пітьми» були старанно закреслені золотим маркером і дописано: «Прости мене, Господи!».

У Коц-на-Бобера, академіка-пустопляса, що змалку грішив дописами самому собі, теж знайшлись думки у електронному нотатнику:

- життя куди пливе з візитом? Тільки туди – летить транзитом!
- не всім пощастило дожити до рукотворних жахів, що виходять за межі волі особи та її розуміння...

– якщо єдиний вхід – народження, єдиний вихід – смерть, то які вам ще треба орієнтири для того, щоб не плутати... не плутати цінності на короткому відрізку, що називається життям?...

– якщо ви потрапили в лапи Асмодея і захлинаєтесь від хтивості, то знайте: без товстого та пружного гамана ваша манервенна фелюга дасть крен, закрутить носом (передком), завияє кормою (задком), підніме вітрила і піде галсами...

– щастя там, де ти любиш, а не маніпулюєш!

– світ – не коханець, нічим він Вам не зобов'язаний!

– світ – не коханка, між задоволеннями треба думати!

– життя складається з любові та помилок.

– життя складається з любові... до грошей та помилок... щодо нагрібання та визначення їх оптимальної кількості.

– одержали від Бога певну свободу – право вибору видів самовдосконалення, самозанепаду (навіть самознищення!), право на скотство-нелюдство?

– вибрали такі стимули життя, як гординя, здирство, заздрість, зажерливість, гнів та лінощі?..

– знайте, що у Бога є право вибору смертної години вашого переходу до вічного спокою (хотілася б саме покою!) з-під паркана, з канави, з сумою і безумом, з нарів чи з ліжка, в оточенні нащадків, подібних вам, а може, й досконаліших падлюк, якщо ви були гарним учителем!

– свербливий котяра Довбич дає по-житні такого джосу, ніби у нього тих життів дев'ять, і всі на високому рівні... Бак, у нього тих життів взагалі неміряно, він же буддист... чи троцькіст...

– в одному той Довбич стовідсотково має рацію: на вбивство треба накласти табу, як на ділення на нуль. І ніякого права на вибір! А інакше – що Деміург замислив??? Невже партія Диявола взяла гору?

– життя там, де нас люблять і чекають слаботивовані... немеркантилізовані!

Аватарія 14. Зоряний час Коц-на-Б'Обера

У залізні ворота знов люто загупали.

– Ось я йому зараз буду сповідувати «Не забий до смерті!» – похмуро заявив Довбич. Чи Хайпович.

Але це прибула поліцейська бригада, яку ніхто не викликав. Сама приїхала, п'ять чоловік. Одна дівчина з чемоданчиком, вочевидь, експерт. Її форма і форми навіювали думки про земні утіхи.

– Де тіло? – не вітаючись, сухо спитав старший.

– Ви про що? У нас все норм! – спробував закосити під дурника Довбич.

– Харош ваньку валять! Утопили, перед тим придушили чи пристрелили, а тепер не при ділах, крутелики??! Да тут така перестрілка була, що все ГУБЧЕКА на ушах! Розчленили вже? Де голова??? Нормально у них, – майор підозріло глянув на закривавлену губу Хайповича, що набрякла під закривавленим скотчем, – що, необережно брився? А може, тут була різня бензопилами, як у Луїзіані? Серіал «Шкіряне обличчя»? Що за одоробло розпатрошене? – в очах бригадира поліцаїв промайнуло навіть співчуття, – тебе що, через молотарку чи різалку комбайну пропустили? – то він побачив пошматований одяг і тіло Хайповича. – Приберіть цього садомазо-живороздера з моїх очей! Та і в останніх морди, наче їх чеберяли і топтали півтора землекопа у колгоспі «Червона чуня»... чи «Дуля комунізму»..., чи «Кузня онанізму» по дві години кожного... Лейтенант! – скомандував майор, – всіх кайданками до бамперів, я акт складатиму, по черзі записувати покази буду, заводь по одному, поки ця згряя не змовилась... Зінуля, фоткай! Цих гуронів-фоморів³ з покоцаними мордами бери крупним планом! Рогуля і Чуваков – обстежте приміщення! Як буде супротив

³ Фомори – міфічні істоти, що репрезентують в ірландській міфології демонічні, темні сили хаосу, з якими постійно доводилося боротися міфічним жителям Ірландії. *Прим. автора*

– кийком по сраці... Як не годиться? Ну, як проблемно до бамперів, прикуй цих мафіозі до дверних ручок їхніх же джипейрів...

Але тут всі горе-мисливці остовпіли, дивлячись на ворота, позад служителів закону: у хвіртку входило зникле тіло утопленика чи вішальника, нерозчленоване і навіть без явних ознак задубіння: це на територію явився сам господар дачі – Форсич, котрого заціненілим глумої ночі витягали під зірки на пледі!

– О, кого я бачу! – на вустах старшого опербригади заграла щира посмішка. Він широко розкрив обійми і радо поспішив на зустріч. Минувши, мов стовпа, здивованого Форсича, майор підняв над землею міцним обхватом Коц-на-Бобера, що тихенько крався за Форсичем з рушником на шиї і зубною щіткою в руках. Він єдиний, хто спромігся на вранішнє омовіння і хотів непомітно проникнути у кімнату переодягтися.

– Та це ж вельми мною шанована людина! Як я радий, що ви ще живі! Сержанта Верещаку пам'ятаєте? Це я тоді до Вас на екзамен – прямо із групи захвату. Сержантом був, заочно на історії, ми дві ночі сиділи у Мельниковому саду, в будинку з привидами різались в очко... чи в буру..., висліджували торговців склотарою під прикриттям... Це я так, для конспірації... Свіжонеголений, немитий, кажу Вам: «Я нічого не знаю!» А ви мені: «Та ви Сократ, бо інші не знають і цього! Давайте заліковку. Не було такого випадку, щоб мені хтось екзамен чи залік не склав!». Який же предмет я тоді так успішно складав?

– Лео Коц-на-Бобер, – продовжував колишній студент-заочник,
– Ви ж легенда пострадянської педагогіки! З таким талантом, як це вас не ухайдекали ті крохобори! Ви ж мені навіть книгу своїх віршів, по суті, подарували! Я купив, гроші потім обіцяв.... Я її одразу ж загубив, потім виявив у ізоляторі, в клозеті, у пошматованому виді: незаймані вірші не пройшли у першому читанні... Цупкі, кострубаті... М'якше треба до людей, – пожартував майор і гаркнув підлеглим:

– Відставити кайданки! На фіг покази! Нема тіла – нема діла!

Тут все нормально, у професора Коц-на-Бобера не може бути поганих друзів. Не та він людина, щоб такі сліди для історії лишити, – майор окинув професійним поглядом ставок, з якого стирчали, посічені картечкою, кінцівки пластикових птахів, і непомітно закинув шматок лебединої гомілки, в якій засіла бронебійна куля.

– Рогуля, до шашликів! Косяков, до кострища! Ага, бачу мангал є! Розпакуйте сумки з наїдками-напитками! Затримуємось до ранку, – командував майор Верещака, дістаючи спінінги. – Зінуля, ми з тобою на ляща! Але спочатку купатись, он туди, за кущі верболозу! – продовжував Верещака, надуваючи двомісний матрац, вкрай необхідний для рибалки. І до братви:

– Дякуйте професору Коц-на-Боберу, розслабтесь...

– Ой, я ж не взяла купальника! – кокетливо хіхікнула Зінуля.

– Це ж чудово! – шепнув майор своїй пасії, – бігом за копичку! Зробиш прикид, як у папуасок! Спідничку з трав медових! Ліфчик із суниць-полуниць..., – Верещака облизнувся пересохлим язиком і судомно глитнув, поперхнувшись і дуріючи від свого наглого сексизму... Пританцьовуючи від кортячки, наспівуючи щось в міру пристойне, пружною, грайливою ходою – ну, вилитий фавн, він же сатир, – повів Зінулю на лави..., бак, на лови!

Спінінги він закинув назад до багажника – ще загубляться на тих *love!*..

Аватарія 15. Падлюки всі, але є вищої проби!

Форсич пам'ятної тієї ночі прочувався на травичці, куди його перенесли. Над ним розверзлася безодня чистого серпневого неба. Місяць заплутався у вітах вікового в'язу і не заважав величним зорям віщати слабкій людині про тимчасовість, тривожність і недосконалість всього сутнього. Холодно, самотньо і страшно стало Форсичу... Він був на грані банкрутства – і в бізнесі, і в душі, і в тілі... Сон алкоголіка був міцний, мов смерть, але короткий, мов життя... Він прийшов до тями. Кажучи пафосно, у нестямі бився в умовах високого артеріального тиску головою об думку-каяття: «Знов хильнув я лишнього!».

Та з іншого боку, як не набратись! Як вимкнути свідомість і не інфаркнути перед інсультом від стресів у цій пустелі егоїзму, що звається життям?! З дитинства він засвоїв істини, що проповідував його сусід, котрий пережив епоху героїчного минулого, світлого майбутнього та гидкого сьогодення... Цей партійний бонза зумів одержати свою долю при прихватизації і навчав юного Форсича: «Не пущай щирі почуття до серця! Як дійде до дівок – міняй їх частіше!». Номенклатурний пройдисвіт і мерзотник погорів на бабі – на нього накатали «телегу» про згвалтування надприродним способом старенька сорокарічна бібліотекарка: а я ж її навіть не лапав!» Виявилось, вона таким чином добивалась однокімнатної квартири...

«Козлові – ніякої любові! Єдине щире почуття – заздрість. Це могутній стимул твого процвітання... Не відкривай і на волосину найщирішому другові потаємні дверцята душі і серця – заповзе гад!»⁴

⁴ Плоска змія пролазить у замкнену автівку. Вікіпедія про це мовчить, бо страшно. *Прим. автора*

«Падлюки всі, але існує сволота вищого розряду, порядку, ступеня і проби, найсвітлішої гільдії!» – запало в душу молоденького Форсича.

Єдине, що він міг після наглого виносу власного тіла – спробувати відіспатись у сауні, що притулилась осторонь, на кручі, біля самого Супотина... Нехай, сучари, зранку пошукають... В кишені знайшовся «Сонован» і «Раунатин». Приймавши жменю пігулок, Форсич вирубився аж до наступного дня, до приїзду поліції.

Ще до того, як його мертвим понесли на ковдрі, він прикинувся сплячим, напружено міркуючи: «Яке ще паскудство задумали його вірні друзі?».

Аватарія 16. «Ідинн-наху!!!»

Майор Верещака похмуро сидів біля закидушок на ляща. За ранок бубонці ані телькнули. Кльову не було – кльово будо вчора! Йому вдалося перевести стрілки на того талановитого пустопляса Коц-на-Бобера, зіскочити з кримінального провадження та вскочить у солодкі райські кущі гречки. Але не давав спокою один загадковий момент цієї простої справи: коли він по телефону приймав збивчасте повідомлення від колоритної воловицької молодиці про стрільбу і розчленування в Ольгодорфі, про те, що якогось олігохряка нібито притопили в унітазі княгині чи фрейліни, а якась хуся кинула, вочевидь, туди ж і лінка та драїть йому ауру, чистить карму, хармизу (харизму?), всі чарки (чакри?) по черзі... Верещака ввічливо поцікавився: «Хто говорить? Кого спитати по приїзді на місце злочину?». У відповідь він почув: «Ідинн-наху!!!». Ця заява не жарт обурила матьорого оперативника – що воно за коза-оторва? Та як посміла???

Теленькнув телеграм. То прибула роздруківка вищезгаданої телефонограми, над якою вже добу бились досвідчені губернські шифрувальники: «Ідиннаху – означає Іннаху, вочевидь, це жіноче ім'я».

Верещака зітхнув з полегшенням – пазли склалися!

Поснідавши, поліцейська бригада від'їжджала.

Бригадний поліцай, колишній заочник-історик, довго тис руку Лео Коц-на-Боберу, а потім весело звернувся до проводжаючих:

- Думаю, до слідства претензій немає?
- Є! – насуплено спитав Форсич: де мої кросівки?!!

Аватарія 17. З пояснювальної записки Київського гафера

– Сізя Акакійовичу, ви взагалі-то читали, що писали у пояснювальній? – комерційний директор продюсерського центру «Відеоplug» виходив за межі себе самого.

– Та я, бля..., не тільки читав, я рвав і метав..., – мова столичного гафера тяглась з усіх сил до нормативності.

– Ти мені, сучсин, матеники не гни, а пояснюй, хто спалив вагончик із реквізитом і, взагалі, якого хера було пертись під Чернігів на натуру, коли під Києвом куців і калюж хватає для тих рептилій...

– Та то все Цар!

– Який ще, наху, царь?

– Генка Романов, наш дольщик... короче, коли ми прикидали, де знімати ту тьолку...

– Та яку, йошу мать, «тьолку знімать», ви мені півтора млн грн зняли, а ще ж за аренду того ящура юрського періоду...

– Ну, Ганьку Гандзю, лавреатку «Непідйомних персів». І ви знаєте, вона таки дійсно має досить вагомні причини для першого призу... Її пробило на вокал, відеокліп хтось проплатив...

– Та я тобі покажу, пля, кавуни-перси! Читаю: «Коли Ганька поплавла на заклання до сома, наша шурпа громихнула, за нею Моршинська, усі чотири шестилітрові бутлі»!!! Ви що, йошу мать, обкурилися так, що мінералка запалала? Юшка, їи-и..., грібонула?

– Так це той придурок, Цар, переплутав питну воду з горілкою, вони в однакових посудинах, поруч стояли, в куцах. От він і вилив п'ятнадцять літрів «Пшеничної» у тридцятилітровий казанок: википить, каже, м'ясику розімліє – пальчики оближеш! Ну, а спецій і пряностей туди дав – у мене до сих пір слинки течуть! Файна була б шурпа – вогонь! Добре грохнула, як тільки закипіла!

– А моршинську як ви довели до ядерного вибуху ?

– То не моршинська, то бензин А98!

– Ага, то ви заздалегідь планували теракт??? Та я на вас СБУ...

– А бензин Тихий злив! Ну, Льонька Крикун, так його звати... Водій наш... Разом з Мінялою, режисером, справжнє прізвище якого Райзахер...

– Та шо за х.. рня! Йопаййо..., бл... мать-перемать! Який рай-за-хер??? Куди злили, на пісочок???

– Та в бутлі з-під мінералки! Міняла, себто Райзахер, сказав, що чотирьох бутлів йому вистачить весь сезон на дачу кататись. У нього дирчик-табуретка, ну, ровер «Тойота»... чи «Ямаха»...

– Так де ж ви той бензин взяли?

– Так з «Мерседесу» ж тихцем злили, на якому того варана юрського періоду доставили... Ну, що під сома замаскували... уособлення злого року... ну, образ невідвортної долі у шоу бізнесі. Це чудовисько мусило за сценарієм Ганьку Гандзю зжерти... ту, з важкими персами і вустами, з піснею «Самотня кізка»... Мінусовка вже готова...

– А мінералку куди діли???

– Так на пісочок же злили!

– А, ййо... твою... вашу... їх.. всіх нах... Невідвортна моя доля! Що мені ті варани-алігатори-соми!.. Тут люди-людожери нас оточують! Самотній козел я... цап на заклання..., – комерційного директора продюсерського центру «Відеоплуг» була панічна атака: як покрити збитки? Суто матеріальні. Моральні та духовні цінності він уже давно занедбав.

– Шеф, це ще не все!

– Шо ще???

– Зникло 12 пляшок віскі Charles House 40% 0,7л!

– Що ти пиз..., пляшок всього було 6 штук! Їх нам Льоха Воробйовський презентував. Аранжування «Самотньої кізки» сподобалось...

– Ну, не знаю, але є і добрі новини! У чоловіки завжди повинна бути перспектива, оптимістичний кінець, так би мовити...

– Ага, оптимістичний кінець... Мій не завжди! Понурий частенько...

– Кліп ми таки дозняли... Трохи переробили сценарій. Додали образ, що ламає злу карму, гонить невідворотній рок. Потрясний кадр! Ось гляньте робочий матеріал зі смартфона, Міняйло-Райзахер вже схвалив...

Шеф, комерційний директор, здивовано щулиться на дисплей телефону:

– Хто це у вас там на вербі над деснянською ямою, над сомом-потворою?

– Наша творча доробка. Знахідка. Доленосний джокер відганяє проглата рогатим ломом, рятує самотню кізку від сома, жерла шоубізнеса тобто. Джокера грає професіонал, мачо-коханець, викапаній Леонардо Ді Капріо, тільки з Воловицьким черевцем, бо у нього українські корені, його бабуся, Олена, родом з Одеси, портового міста, а це, погодьтесь, така ж курортна зона, як і Воловиця! Ви оцінили, як він натурально злився з образом? Цей профі до нас на Полісся з Голлівуду...

– Ніяких Голих з Вуду! Жодних зіркових задрипанців! Платить не буду! І так вийшли за рамки бюджету! І де я йому рогатого лома знайду?

– Та ми з Царем йому вже проплатили зі своєї кишені. І лома викували за власний рахунок, і рясу із штори затемнення викроїли!

– Господи, яку ще рясу???

– Та за сценарієм та Гандзя сповідається і йде за обрій, її силует – «пісочний годинник». Зі сльозами каяття вона наспівує зовсім іншу пісню, «Усміхнена вівця» називається, в мажорі. Цю усміхнену вівцю-гандзю благословить силует – «перезріла груша», монах у рясі, рясу вкрали. Але ми її відновили...

– Святий Боже, що за саморозчохлені ідіоти!!! – комерційного директора продюсерського центру «Відеоplug» таки умиротворила розв'язка.

В мистецтві, як і в житті, все ефемерно і брехливо. Але кінець має бути оптимістичним. Хотілося б, щоб не завис!

Аватарія 18. Бушкрафт діда Лінка

Тим часом дід Линок сидить над Камаретською ямою, окремо від Ксантипи. Він закинув чотири спінінги на ляща на Камарето, своїй улюбленій рибальській заїмці, таємній і далекій від Воловиці. У нього було вдосталь часу, але мало грошей для релаксації. Дід інтуїтивно розумів, що спілкування з природою – найкращі ліки для зализування душевних ран і, принаймні, йому по кишені. Все його життя – це баланс між жахом і радістю, між кайфом і страхом спокути за ту насолоду, між миттю проникливого взаєморозуміння з Яхусею та крахом сміливих мрій (точніше, розкуто-безкрайніх еротичних фантазій!), за великим рахунком, між життям і смертю...

Акція накриття цієї гармонії (хай миттевої!) мокрою рядниною чи помями – акт високоморальний і надзвичайно дієвовиховний з точки зору Ксантипи, але нікуди не годиться на думку Лінка: «Дурна баба! Увійшла в клінч, нав'язала боротьбу в партері! Життя здалося враз мені не вартим праці і старання! А я б і далі рвав би пупа! На стіл було б – до столу купа! Наразі лізе в риму дупа...»

У хвилину печалі дід Линок любив віршувати. Та здебільшого мислив прозою: «Щастя – це коли можна виправити помилку. Непомітно... Вчасно... Принаймні свою. Ну, якого х... я не видалив повідомлення зі смартфонау???»

Вже другу ніч він збирався проводити в своєму курені на природі. Холодно було йому серпневими ночами, самотньо, невтішно, моторошно... В душу заповзав крах. Але його бушкрафт розбавив кум. Пам'ятаєте, той що вперся у ставок на тракторі після запридуху баби Прокопихи? Кум прибув не з порожніми руками і

вчасно – у казанку вже упріла юшка з кілограмового сомика, знятого з гачків дві години тому. І коли вже впав туман понад Десною, полинула пісня:

*Усе брехня, усі собаки,
Усе фігня і все до сраки:
червона рожа розцвіла –
кохання наше край села...*

*Лиш тільки ти і тільки я!
А все останнє – то до сраки!
І ти до сраки – тільки я!
Ну, і горілочка моя...*

П'яне завивання акцентувалося сміхом у потрібних місцях – то реготав кебетний птах бугай, гикав головатий пугач і гоготали хитрогузні лугові деснянські гієни...

Аватарія 19. Піар-акція: з рогачем на корупцію!

– Відкривай! Несила вже терпіти! Хлопці чекати не люблять, – сказав Форсич. Цього разу запізнювався Хайпович. Півторакілограмовий контейнер з чорною (а може й червоною!) ікрою поставили в центрі розкішного дубового стола в передбаннику сауни Полковника, під опудалом морди північного оленя з одного боку і величезним плазмовим екраном на протилежній стіні.

Повсідалися. Розгерметизували упаковку: від ікорки повіяло морем. Коц-на-Бхбер з блаженним виглядом втягнув ніздрями аромат розкоші олігохряків і присунув повнісінький лоток чорної ікорки собі під носа, ледь не перевертаючи вже налиті дорогим коньяком чарки. Присутні вражено завмерли.

– Ти що робиш? Я теж, к приміру, ікорку люблю! – порушив тишу голос.

– Е, ні, так, як я, тут її ніхто не любить! – відрізав Коц-на-Бобер. Але ікру таки повернули в центр. Було не до жартів – слинки вже котились. Почалося чаркування.

– Я від неї одержую прямо еротичне задоволення. Сам закінчить можу...

– Ти про неї? – На екрані плазми крутилась безгучно якась сексі-барбі, вочевидь, з піснею.

– Та я про ікорку!

Так, читачі, ікру їли ложками. Глядачі бачать...

– Ну, де його чорти носять? Давай, за царство небесне! Ще тут, на землі, за цим столом..., – підняв чарку Довбич.

– Та ось і він, голубчик! Додай гучності! – вражено сказав Форсич. І справді, на екрані плазми був сам Хайпович у новому відеокліпі пісні «Самотня кізка». Дійшло до кадрів на похилій вербі, над сомом-людоджером, що виринув з деснянської ями.

– Що він із себе строїть? Шорти роздерті, морда покоцана! Тунелець-придонець-замулець! Топчеться по голій вербі підстрибує,

мов епілептик, возомнив себе Челентано! Теж мені, Майкл Джексон! Місячну ходу імітує, хапає себе за промежину, черевцем підмахує! В руках якесь моторошне залізччя... То кочерга чи рогач пекельний? Куди там тому Олегові Ляшку з вилами! А вусата риба, велетенський Мобі Дік – викапаний Дубелла, конкурент Хайповича... Ох і нахабне в нього придонне рило з жовтими вусами і лупатими баньками, до чого вони з тим сомом схожі, наш Хайпович і Дубелла! Вони йдуть вус до вуса, ніздря до ніздрі в депутатських перегонах... Оце так піар-акція! Та він на два корпуси тепер обійде всіх недругів! Електорат ляже до його ніг! Всі соплюхи западуть на його сексуальне черевце...

– Обжираєтесь? – це в дверях з'явився в натурі Хайпович і, побачивши пустий контейнер з-під чорної ікри, вражено процідив:

– Ви що, п'ять хвили не могли на мене зачекати? – І раптом заляк поглядом на екрані: – **Так це був не сон?** Ви що, засранці, все знімали?? Це була гра, як із Майклом Дугласом??? Ржіть до сліз, знімала прихована камера? Моя Ганя Гандзя справжня?!! Хто її купив? На найдорожче замахнулись, – Хайпович кинув сумний погляд на останні чотири ікринки в чийсь ложці на столі, – на любов мою? Кохання моє... Останнє... А можливо, й перше, до цього були лиш наближення... Процес нескінченний, перманентний... Я завжди чую – оце і є справжнє! Те, що треба...

– Ой, ти хитрюга! Ай, красава! Ух, і падлюка! Нічого не знаєш? На святе, кажеш, замахнулись? На кохання твоє, жмотяра, палке та щире-незрадливе? Це я про ікорку, доставлену з Нового Орлеану через Ніццу-Вінницю-Воловицю, – так сердито відреагував Форсич.

Він взагалі вважав організатором усіх паскудних пригод саме Хайповича. Бо у цього пройдисвіта все йшло до ладу: розстріляв його новеньку дачу, а тепер ще і організував контрабас – чорну ікру з Приморського краю на дачу до справжнього Полковника в урні з-під праху своєї бабусі, яка за легендою наказала довго жити десь у Луїзіані. Реально бабулька Хайповича покоїться на Мигалівському цвинтарі ще з 1966 р. – онук її взагалі не застав на цьому світі! За

паперами вона була оформлена як емігрантка-дисидентка, жертва хрущовської відлиги. Насправді про це бабуся ніколи не й здогадувалась.

– Бач, святоша, яку комбінацію-кліп спланував! – продовжував Форсич. – А тепер він наче не при ділах!

– Та що тут відбувається, що за комбінація? Знов прихована камера??

– Та розслабся ти! – Форсич миролюбно налив штрафний келих елітного коньяку REMY MARTIN і присунув бутерброд зі шпротиною Хайповичу, – я ж не питаю тебе, хто мої кросівки спи... спіонерив? Солодко співають і вуста, і перса, і ще дещо... вагоміше, аж пищить, твоєї Гандзі! Про усміхнену вівцю, а особливо про самотню кізку... Гарний у тебе кліп вийшов... Ти щирий політик, а «політика має явний диферент до дівки легкої поведінки, себто – шахрайства, махлярства, крутарства, лукавства, шельмівства...»⁵

– Це ти про мою Ганю??? **Хто коханням моїм гендлює, псевдобратія???** – суворо обвів очима компанію Хайпович, але випив.

До нього лагідно підкрадалось примирення з абсурдом, тобто Вселенська гармонія. Окрім того, він був виваженим, а терплячі правлять світом...

⁵ Цитата з тома1, Леонід КНОРОЗОК, «Поезія та проза», повість «Сміх у кінці тунелю». *Примітка автора*

Аватарія 20. Хоральний лейтмотив

Вчасно, мов кохання, полинула над Деснянським Миром підвечірня пісня, мотив якої підкрадався протягом всієї повісті, зокрема при зміні аватарій. Це може бути ритмічний речитатив під музику з бітом, щось на зразок репу, можливо, з українським фольклорним колоритом: сопілка, бубон тощо.

ХОРАЛЬНИЙ ПЛАН-ПРОСПЕКТ

Соло, чоловічий плаксивий

козлотурний меццо-тенор: *То все брехня?*

Багатозначний хор, з домінуючим

глибинним басом: *Усі собаки!*

Соло: *Що, все херня?*

Хор: *Так, все до сраки!*

Соло: *Червона рожка розцвіла?*

Хор: *Кохання наше край села!*

Соло, вже жіноче,

колоратурне меццо-сопрано: *Лиш тільки ти і тільки я!*

Соло, знов козлотурне: *А все останнє???*

Хор: *То до сраки!*

Соло, козлотурне: *І ти до сраки – тільки я!!!*

Хор: *Ну, і горілочка моя!*

Приспів:

Дует, козлотурне і
колоратурне меццо-сопрано,
півстрічки на кожен голос:

*Ні, не з Палермо – з Ніжина пісня,
хапне за нерви – ніжно зависне:*

Соло, колоратурне
меццо-сопрано:

*зірка з калюжі неба торкалась –
плакала кізка, вівця сміялась...*

Соло, козлотурне:

*Тіло і розум – вічне штовхання,
врозтіч всі думи без пастуха:*

Хор, шестикратним
пафосним повтором
і модуляцією:

*серце і душу вабить кохання,
а тіло рветься лиш до гріха!*

Густа кипуча зелень Воловицького серпневого пейзажу
накриває розбишацьку кіноповість.

ЗМІСТ

АВТОРСЬКИЙ ЦЕДУЛ.....	3
«НАДІЯ Є!» ТА ІНШІ ГАРАЗДИ.....	4
НЕ ВЖЕ – ЩЕ МИТЬ.....	6
ВЕРТЕП, БАРДАК – В ТАКТ!.....	7
СКИБИ-ГЛИБИ ДЛЯ ТОСТЕРА	8
ЕГОМУДРИЗМИ.....	10
ТАК МАЄ БУТИ!	11
СИТІЙ КУМІ – ТАКЕ НА УМІ!	12
ДЕТЕКТИВ О.Х. ШИЗА.....	13
НОТАТКИ БЛОГЕРА-АКАУНІСТА	14
ЕЛЕГІЙНІ АДАЖІО РАДОСТИ.....	16
СЛІВЦЯТА НА ХОДУЛЯХ.....	17
УСМІХНЕНА ДЕПРЕСІЯ або НОВІ ПРИГОДИ КОЦ-на-БЇБЕРА.....	18
НАХИЛ І. ВЕГЕТАРІАНСТВО?.....	21
Аватарія 1. Фаза розлогого входження в шарварок.....	21
Аватарія 2. Чий то мужчина жуткий?	22
Аватарія 3. Пропоную поглибити знайомство!.....	32
НАХИЛ ІІ. ГЛИТАЙ ЗАВИДКИ!	35
Аватарія 4. По кічменству і дурносмаччю, плі!	35
НАХИЛ ІІІ. ЗЕЛЕНИЙ БУДДИЗМ?	39
Аватарія 5. Запридухівці і вохайпесівка Яхуся.....	39
Аватарія 6. Під барабани дріботів сам Вельзевул.....	44
Аватарія 7. Так, роздуми нас роблять боягузами!	46
Аватарія 8. Розгадка ребуса Хайпович – Яхуся	50
Аватарія 9. Аж кухвайка заверталась!.....	51
Аватарія 10. Інтимна музика душі	53
Аватарія 11. Евакуація тіла	53
Аватарія 12. Міцний диявол! Причащайтесь, богохульці!	54
Аватарія 13. Нотатки на полях Вічності	57
Аватарія 14. Зоряний час Коц-на-БЇБера	59
Аватарія 15. Падлюки всі, але є вищої проби!	62
Аватарія 16. «Ідин-ннаху!!!»	64
Аватарія 17. З пояснювальної записки Київського гафера	65
Аватарія 18. Бушкрафт діда Линка.....	68
Аватарія 19. Піар-акція: з рогачем на корупцію!	70
Аватарія 20. Хоральний лейтмотив	73

Леонід Михайлович КНОРОЗОК

Зібрання творів

Том третій

Іронічна поезія і проза

Редактор – Оксана Капленко

Літературний редактор – Олександр Гадзінський

Макетування – Віктор Стрілець

**У книгах та слайд-шоу використані світлини з колекцій
Віктора Головіна, Олександра Вобленка, Сергія Давиденка,
Леоніда Кнорозка**

Дивись: Репозиторій НДУ імені Миколи Гоголя / Кнорозок Леонід

Підписано до друку 30.07.2023 р.
Гарнітура Times New Roman
Замовлення № 811

Формат 60x84/16
Обл.-вид. арк. 2,43
Ум. друк. арк. 4,41

Папір офсетний
Тираж 6 прим.

Видавництво
Ніжинського державного університету
імені Миколи Гоголя.
м. Ніжин, вул. Воздвиженська, 3А
(04631) 7-19-72
E-mail: vidavn_ndu@ukr.net

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 2137 від 29.03.05 р